JULES VERNE

PRINTRE GHEȚURILE ETERNE

JULES VERNE

Jules Verne

PRINTRE GHEŢURILE ETERNE

Ilustraţii originale de D'Adrien MARIE şi BARBANT

Titlul original
JULES VERNE
UN HIVERNAGE DANS LES GLACES
1874

I
STEAGUL NEGRU

Parohul vechii biserici din Dunkerque se trezi la ora 5 în ziua de 12 mai 18… pentru ca, potrivit obiceiului său, să spună prima liturghie, la care asistau câţiva cucernici pescari.

Îmbrăcat cu straiele preoţeşti se dusese la altar, când un om intră în sacristie, vesel şi îngrozit totodată.

Era un marinar cam de vreo 60 de ani, dar încă voinic şi teafăr, cu o înfăţişare bună şi cinstită.

— Părinte, părinte, opreşte-te, te rog!

— Dar ce te apucă aşa de dimineaţă Jean Cornbutte? răspunse preotul.

— Ce m-a apucat? Iaca, o poftă nebună să-ţi sar de gât!

— Ei bine, după sfânta slujbă la care vei asista şi dumneata…

— Sfântă slujbă! răspunse râzând bătrânul marinar. Crezi că te voi lăsa s-o faci?

— Şi pentru ce nu? întrebă preotul. Explică-te, a treia oară…

— Că va fi tocat sau nu, răspunse Jean Cornbutte, va mai toca de multe ori azi, părinte, căci mi-ai făgăduit că vei binecuvânta cu propriile dumitale mâini căsătoria fiului meu Ludovic cu nepoata mea Maria!

— Dar ce a sosit? exclamă cu voioşie preotul.

— Nu-i departe, glăsui Cornbutte frecându-şi mâinile. Vigia de pe mal a zărit la răsăritul soarelui bricul nostru, pe care chiar dumneata l-ai botezat cu frumosul nume de *La Jeune Hardie*[1].

— Te felicit din toată inima, dragul meu Cornbutte, răspunse parohul dezbrăcându-şi patrafirul şi stiharul. Cunosc învoielile noastre. Celălalt preot mă va înlocui şi eu îţi voi fi la dispoziţie, la sosirea scumpului dumitale fiu.

---

[1] Tânăra îndrăzneaţă (lb. Franceză).

— Şi eu vă făgăduiesc că n-o să vă facă să aşteptaţi prea mult! răspunse marinarul. Publicaţiile s-au făcut chiar de dumneata şi n-o să mai ai de iertat decât păcate ce se pot săvârşi între cer şi apă, prin mările Nordului. Am avut o straşnică idee, voind să se facă nunta chiar în ziua sosirii şi ca fiul meu Ludovic să nu plece de pe bricul lui decât pentru a se duce la biserică.

— Atunci du-te Cornbutte şi vezi de toate.

— Alerg părinte, la revedere!

Marinarul se înapoie cu paşi mari la casa lui, situată pe cheiul portului negustoresc, de unde se zărea marea Nordului, lucru de care era atât de mândru.

Jean Cornbutte adunase o oarecare avere în viaţa lui. După ce timp îndelungat comandase corăbiile unui bogat armator din Havre, el se stabili în oraşul lui natal, unde puse să i se construiască pe propria lui răspundere bricul *Tânăra îndrăzneaţă.* Mai multe călătorii în miazănoapte izbutiră şi ca întotdeauna corabia găsi să vândă cu preţ bun încărcătura de lemn, de fier şi de gudron. Jean Cornbutte lăsă atunci comanda fiului său Ludovic, marinar viteaz, de 30 de ani care, după spusele tuturor căpitanilor cabotori era cel mai vajnic marinar din Dunkerque.

— Ludovic Cornbutte plecase având o mare dragoste pentru Maria, nepoata tatălui său, care considera că sunt tare lungi zilele în care el lipsea. Maria avea abia 20 de ani. Era o flamandă frumoasă, cu câteva picături de sânge olandez în vene. Mama ei murind, o încredinţase fratelui său Jean Cornbutte. Aşa că bunul marinar o iubea ca pe propria-i fiică şi vedea în plănuita căsătorie un izvor de adevărată şi trainică fericire.

Sosirea bricului semnalat în largul strâmtorilor, sfârşea o însemnată tranzacţie comercială, de la care Jean Cornbutte aştepta un mare beneficiu. *Tânăra îndrăzneaţă* plecată de aproape 3 luni, venea din Bodoe, din ultimul popas făcut pe coasta apuseană a Norvegiei şi făcuse repede călătoria.

Înapoindu-se acasă, Jean Cornbutte găsi toată casa în picioare. Maria cu fruntea luminoasă, îşi îmbrăca hainele de mireasă.

— Numai de nu ar sosi bricul înaintea noastră! zicea dânsa.

— Grăbeşte-te micuţo, răspunse Jean Cornbutte, căci bate vântul dinspre miază-noapte şi *Tânăra îndrăzneaţă* alunecă bine, când alunecă în largul mării.

— Prietenii noştri sunt vestiţi, dragă unchiule? întrebă Maria.

— Sunt!

— Şi notarul şi părintele?

— Fii liniştită! Numai tu ne vei face să aşteptăm! În acea clipă intră cumătrul lui Cornbutte.

— Ei bine! bătrâne Cornbutte, exclamă el, ce noroc! Corabia ta soseşte tocmai când guvernul scoate la licitaţie mari furnituri de lemne pentru marină.

— Şi ce mă priveşte asta pe mine? răspunse Jean Cornbutte. Doar nici nu-i vorba de guvern aici!

— Fără îndoială, domnule Clerbaut, spuse Maria, nu ne preocupă decât un singur lucru: înapoierea lui Ludovic.

— Nu zic ba... răspunse cumătrul. Dar în sfârşit aceste furnituri...

— Şi dumneata vei veni la nuntă, răspunse Jean Cornbutte, care îl întrerupse pe negustor şi-i strânse mâna de mai-mai să i-o sfărâme.

— Furniturile astea de lemne...

— Şi cu toţi prietenii noştri de pe uscat şi amicii de pe mare, dragă Clerbaut; am vestit lumea şi voi pofti întregul echipaj al bricului!

— Şi ne vom duce să-l aşteptăm la chei? întrebă Maria.

— Cred şi eu, răspunse Jean Cornbutte. Vom defila doi câte doi, cu viorile în frunte.

Invitaţii lui Jean Cornbutte sosiră fără întârziere. Deşi era foarte devreme, niciunul nu lipsi la chemare. Toţi îl felicitară pe bunul marinar, pe care-l iubeau. În acest timp, Maria îngenuncheată înaintea lui Dumnezeu îşi preschimbă rugile în mulţumiri. Ea se întoarse, în curând, în sala comună, frumoasă şi împodobită şi a fost sărutată pe obraz de toate cumetrele, iar bărbaţii îi strânseră cu tărie mâna, apoi Jean Cornbutte dădu semnalul de plecare.

Era curios spectacolul când vedeai această ceată voioasă luând calea spre mare la răsăritul soarelui. Ştirea sosirii bricului se răspândi în port şi multe capete în scufii de noapte se iviră la ferestre şi la uşile întredeschise. Din fiecare parte se auzea o cinstită laudă sau o salutare măgulitoare.

Convoiul de nuntă ajunse la cheiul de lemn în mijlocul unui concert de laude şi de binecuvântări. Timpul se făcuse minunat de frumos şi soarele parcă ar fi luat parte la serbare. Un vântuleţ de miază-noapte înspuma talazurile şi câteva dube pescăreşti îndreptate cât mai aproape pentru a ieşi din port, brăzdau marea cu repezile lor zboruri printre şarampoii stăvilarului de lemn.

Cele două ieşituri ale Dunkerquelui care prelungesc cheiul portului se întind până departe în mare. Nuntaşii ocupau toată lărgimea ieşiturii dinspre miază-noapte şi în curând ajunseră la o căsuţă aşezată la capătul ei, unde veghea căpitanul portului.

Bricul lui Jean Cornbutte devenise din ce în ce mai vizibil. Vântul se înteţea şi *Tânăra îndrăzneaţă* alerga pe apele din largul mării cu toate pânzele întinse la catargele dinainte, la cel din spate, la brigantina şi la catargul mic. Pe bord trebuia să fi domnit bucuria ca şi pe uscat. Jean Cornbutte cu un ochean în mână, răspundea cu voioşie întrebărilor prietenilor săi.

— Uite frumosul meu bric! exclamă el, curat şi aşezat ca şi cum ar ancora la Dunkerque! Nicio stricăciune! Nicio funie mai puţin!

— Îl vezi pe fiul dumitale, căpitanul? îl întreba unul.

— Nu încă. Ah! e ocupat cu treburile!

— De ce nu-şi ridică steagul? întrebă Clerbaut.

— Nu ştiu nici eu, bătrâne prietene, dar negreşit are un motiv.

— Ocheanul dumitale unchiule, dă-mi ocheanul dumitale spuse Maria, smulgându-i unealta din mâini; vreau să fiu cea dintâi care îl va zări!

— Dar este fiul meu, domnişoară!

— Sunt 30 ani de când este fiul dumitale, răspunse

tânăra fată râzând şi numai 2 de când este logodnicul meu.

Tânăra îndrăzneaţă era vizibilă în întregime. Echipajul făcea chiar pregătirile de ancorare. Pânzele de sus erau strânse; se puteau recunoaşte marinarii ce se îndreptau spre interiorul corăbiei. Dar nici

Maria, nici Jean Cornbutte nu-l putuseră încă saluta cu mâna pe căpitanul bricului.

— Nu, zău! Uite-l pe secund, pe André Vasling? exclamă Clerbaut.

— Uite-l pe Misonne, dulgherul, răspunse unul dintre cei de faţă.

— Şi pe prietenul nostru Penellan! spuse un altul făcând un semn marinarului numit astfel.

Tânăra îndrăzneaţă nu era decât la 3 aruncături de cablu depărtare de port, când un steag negru se înălţă în vârful catargului. Era un doliu pe bord.

Un simţământ de groază trecu prin toate sufletele şi în inima tinerei logodnice.

Cu mâhnire sosea bricul în port şi o tăcere de gheaţă domnea pe puntea lui. În curând trecând capătul zăgazului, Maria, Jean Cornbutte şi toţi prietenii năvăliră spre cheiul unde avea să acosteze vasul şi într-o clipă au fost la bord.

— Fiul meu! strigă Jean Cornbutte, care nu putu rosti decât aceste cuvinte.

Marinarii bricului, cu capul descoperit îi arătară steagul de jale. Maria scoase un ţipăt de deznădejde şi căzu în braţele bătrânului Cornbutte.

André Vasling adusese *Tânăra îndrăzneaţă,* dar Ludovic Cornbutte, logodnicul Măriei, nu mai era pe bordul ei.

II
PLANUL LUI JEAN CORNBUTTE

De îndată ce tânăra fată, încredinţată prietenilor miloşi plecă de pe bric, secundul, André Vasling îi povesti lui Jean Cornbutte groaznicul eveniment ce-i lipsea de plăcerea de a-i revedea fiul, pe care jurnalul de bord îl descria în aceşti termeni:

„La înălţimea Maelstrom, în ziua de 26 aprilie, corabia ridicând pânza cea mare pe o furtună cu vânturi de sud-est, zări semnalele de deznădejde ce i le făcea o goeletă[2] *în voia vântului. Această goeletă fără catargul din faţă, alerga spre prăpastie cu pânzele strânse. Căpitanul Ludovic Cornbutte văzând această corabie mergând spre o pieire sigură, se hotărî să se ducă pe bord. Cu toate observaţiile echipajului său, el dădu ordin să se lase şalupa în mare, coborî în ea cu marinarul Cortrois şi timonierul Pierre Nouquet. Echipajul îi urmări din ochi până în clipa când dispărură în ceaţă.*

Noaptea veni. Marea deveni din ce în ce mai agitată, atrasă de curenţii ce limitau aceste paragini, se primejduia să fie înghiţită în Maelstrom. Ea a fost silită să fugă, împinsă de vânt. În zadar staţiona ea timp de câteva zile la locul sinistrului; şalupa bricului căpitanului Ludovic nu se mai arătase. Atunci André Vasling adună echipajul, luă comanda corăbiei şi întinse pânzele pentru a veni la Dunkerque".

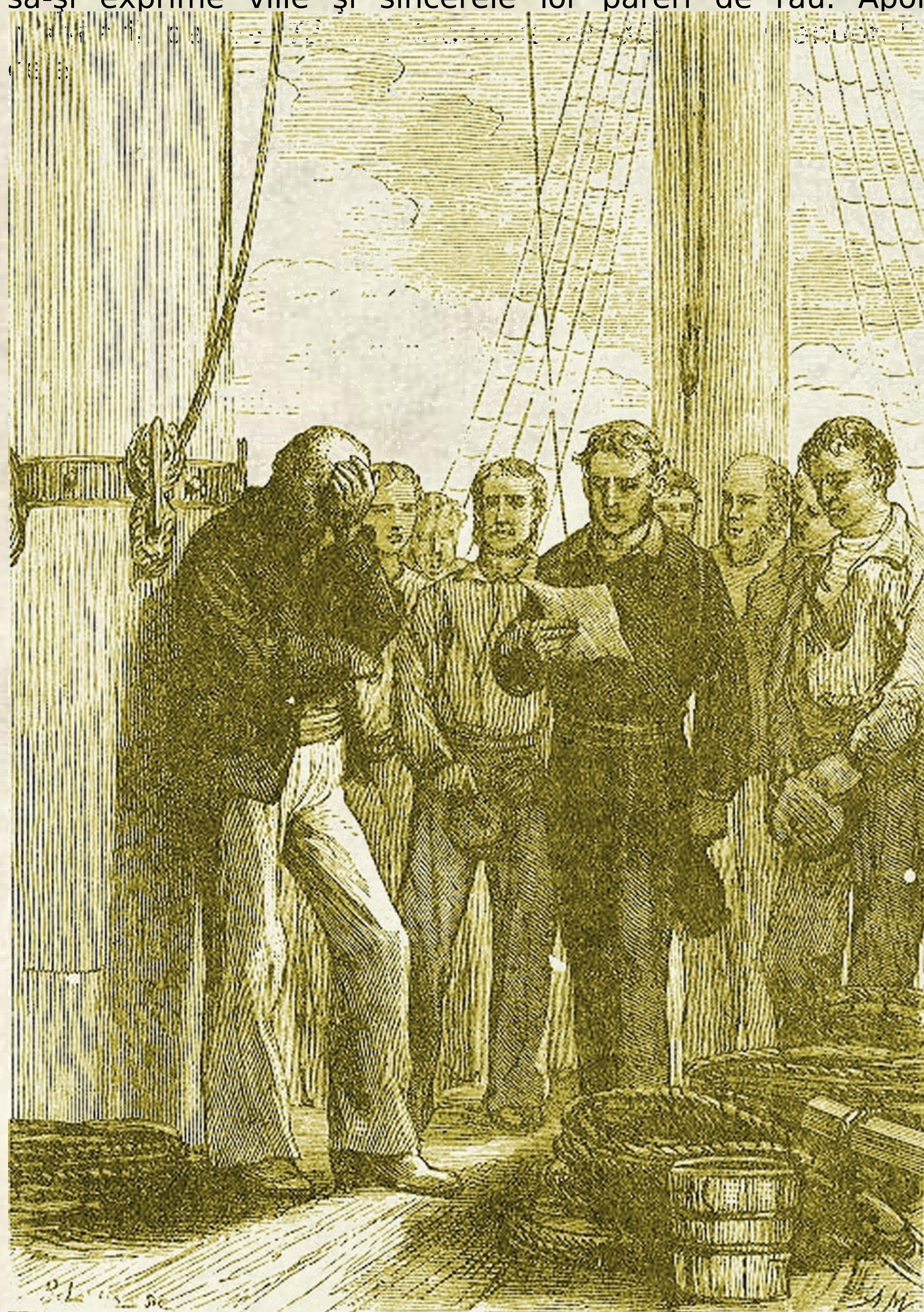
Jean Cornbutte, după ce citi această povestire ca pe un simplu fapt de bord, plânse mult timp şi dacă avu o oarecare mângâiere, ea îi proveni gândindu-se că fiul lui murise voind să-şi ajute semenii. Apoi sărmanul tată părăsi acest bric a cărui vedere îi făcea rău şi se înapoie deznădăjduit acasă.

Această veste tristă se împrăştie numaidecât în întregul Dunkerque. Numeroşii prieteni ai bătrânului marinari veniră

---

[2] Goeletă – corabie mică de pescari cu două catarge.

să-şi exprime viile şi sincerele lor păreri de rău. Apoi

mai depline asupra acestui eveniment şi André Vasling trebui să istorisească Mariei toate amănuntele devotamentul logodnicului ei.

Jean Cornbutte se gândi, după ce plânse, şi chiar a doua zi, după ancorare, văzându-l pe André Vasling îi spuse:

— Eşti sigur, tare sigur, André, că fiul meu a pierit?

— Vai! Da domnule Jean! răspunse André Vasling.

— Şi ai făcut toate cercetările necesare pentru a-l găsi?

— Toate, fără nicio ezitare, domnule Cornbutte! Dar din nenorocire este o certitudine. Cei doi marinari ai lui şi el au fost înghiţiţi de vâltoarea Maelstromului.

— Ţi-ar plăcea, André, să păstrezi comanda ca secund al vasului?

— Asta ar atârna de căpitan, domnule Cornbutte.

— Căpitanul voi fi eu André, răspunse bătrânul marinar. Voi descărca repede corabia, îmi voi alcătui echipajul şi voi alerga pentru a-l găsi pe fiul meu.

— Fiul dumitale este mort! răspunse André Vasling stăruind.

— Este cu putinţă André, răspunse cu vioiciune Jean Cornbutte, dar de asemenea e cu putinţă să fi scăpat. Voi scotoci porturile Norvegiei, unde se poate să fi fost împins şi când voi avea siguranţa că n-o să-l mai revăd niciodată, numai atunci mă voi înapoia ca să mor aici!

André Vasling înţelegând că această hotărâre era de nezdruncinat, nu mai stărui şi se retrase.

Jean Cornbutte o informă imediat pe nepoata sa de planul său şi văzu licărind câteva luciri de speranţă printre lacrimile ei. Încă nu-i trecuse tinerei fete prin minte că moartea logodnicului ei putea fi incertă; dar abia a fost aruncată în inima ei această nouă speranţă şi ea se prinse de ea fără nicio rezervă.

Bătrânul marinar hotărî ca *Tânăra îndrăzneaţă* să reia imediat drumul mării. Acest bric temeinic construit, nu avea nicio stricăciune de reparat. Jean Cornbutte făcu publicaţii

că dacă marinarii vor să se reîmbarce, nimic nu va fi schimbat în alcătuirea echipajului. Doar el îl va înlocui pe fiul său la comanda corăbiei.

Niciunul dintre tovarăşii lui Ludovic Cornbutte nu lipsi de la chemare şi erau printre ei marinari îndrăzneţi: Alain Turquiette, dulgherul Fidele

Misonne, bretonul Penellan, care îl înlocuia pe Pierre Nouquet ca timonier al *Tinerei îndrăzneţe,* apoi Gradlin, Aupic, Gervique, marinari curajoşi şi încercaţi.

Jean Cornbutte îi propuse din nou lui André Vasling să-şi reia gradul la bord. Secundul bricului era un dibaci mânuitor, care îşi făcuse temele readucând *Tânăra îndrăzneaţă* cu bine în port. Totuşi nu se ştie pentru care motiv, André Vasling făcu câteva observaţii şi ceru răgaz să se mai gândească.

— Cum vrei André Vasling, răspunse Cornbutte. Aminteşte-ţi numai că, dacă primeşti, vei fi binevenit printre noi.

Jean Cornbutte avea un om devotat în bretonul Penellan, care a fost vreme îndelungată tovarăşul lui de călătorie. Mica Maria stătea odinioară seri îndelungate în braţele timonierului, în timp ce acesta stătea pe jos. Aşa că păstrase pentru dânsa o prietenie ca de tată, pe care tânăra fată i-o înapoia cu o dragoste sinceră.

Penellan grăbi din răsputeri armamentul bricului, cu atât mai mult cu cât, după părerea lui, André Vasling nu făcuse poate toate cercetările cu putinţă pentru a-i regăsi pe naufragiaţi, de aceea fusese scuzat de răspunderea de căpitan ce apăsa asupra sa.

Nu se scurseră 8 zile şi *Tânăra îndrăzneaţă* era gata să ia drumul mării. În loc de mărfuri, ea a fost în întregime aprovizionată cu cărnuri sărate, pesmeţi, saci cu făină, cartofi, carne de porc, vin, rachiu, cafea, ceai, tutun.

Plecarea a fost fixată pentru ziua de 22 mai. În ajun, André Vasling, care încă nu-i răspunsese lui Jean Cornbutte, veni la el acasă. Era încă nehotărât şi nu ştia ce decizie să ia.

Jean Cornbutte nu era acasă, deşi uşa casei sale era

deschisă. André Vasling pătrunse în sala comună alăturată de odaia tinerei fete, de unde zgomotul unei însufleţite convorbiri îi izbi auzul. El ascultă cu atenţie şi recunoscu vocile lui Penellan şi a Mariei.

Negreşit discuţia dura de ceva timp, căci fata părea că se împotriveşte cu o neclintită tărie observaţiilor marinarului breton.

— Ce vârstă are unchiul Cornbutte? întrebă Maria.

— Cam 60 de ani sau aşa ceva, răspundea Penellan.

— Ei bine, n-o să înfrunte el primejdiile spre a-şi regăsi fiul?

— Căpitanul nostru e încă bărbat voinic, răspundea marinarul. Are un corp de stejar şi muşchi tari ca nişte drugi de fier. Aşa că nu sunt deloc îngrozit să-l văd luând iar calea mării!

— Bunule Penellan reîncepu Maria, eşti tare când iubeşti! De altfel am deplină încredere în ajutorul Celui de Sus. Ai să mă înţelegi şi ai să îmi vii în ajutor?

— Nu! spunea Penellan. Este cu neputinţă Maria! Cine ştie unde vom naufragia şi ce rele va trebui să suferim! De câte ori n-am văzut bărbaţi voinici lăsându-şi zilele prin aceste mări.

— Penellan, reluă tânăra fată, n-o să fie nici mai mult nici mai puţin şi dacă mă refuzi, am să cred că nu mă mai iubeşti!

André Vasling înţelese hotărârea fetei. El se gândi o clipă şi hotărârea lui era luată.

— Jean Cornbutte, zise el înaintând spre bătrânul marinar, care tocmai intra, sunt printre oamenii dumitale. Motivele ce mă împiedicau să mă îmbarc au dispărut şi poţi să te bizui pe devotamentul meu.

— Nu m-am îndoit niciodată de dumneata, André Vasling, răspunse Jean Cornbutte luându-i mâna. Maria, copila mea! spuse el cu glas tare.

Maria şi Penellan se iviră numaidecât.

— Mâine în zori, când se retrage fluxul, vom întinde pânzele, spuse bătrânul marinar. Biata mea Maria, iată ultima seară ce-o petrecem împreună!

— Unchiule, exclamă Maria căzând în braţele lui Jean Cornbutte.

— Maria! Cu ajutorul lui Dumnezeu îţi vom readuce logodnicul.

— Da, îl vom regăsi pe Ludovic, spuse André Vasling.

— Eşti deci dintre ai noştri? întrebă cu vioiciune Penellan.

— Da, Penellan, André Vasling va fi secundul meu răspunse Jean Cornbutte.

— O! O! exclamă bretonul cu un aer ciudat.

— Şi sfaturile lui ne vor fi folositoare, căci este meşter şi foarte îndrăzneţ!

— Dar şi dumneata căpitane, răspunse André Vasling, ne vei arăta tuturor tot pe atâta ştiinţă pe câtă putere.

— Ei bine, prieteni, pe mâine. Întâlnirea pe bord şi luaţi-vă ultimele măsuri. La revedere, André! La revedere, Penellan!

Secundul şi marinarul ieşiră împreună, Jean Cornbutte şi Maria rămaseră faţă în faţă. Multe lacrimi se vărsară în acea tristă seară. Jean Cornbutte văzând-o pe Maria atât de disperată se hotărî să grăbească despărţirea, părăsind casa a doua zi, fără s-o înştiinţeze. Aşa că, chiar în acea seară îi dădu ultima sărutare şi la 3 dimineaţa el era în picioare.

Această plecare îi atrăsese pe stăvilar pe toţi prietenii bătrânului marinar. Parohul care trebuia să binecuvânteze unirea Măriei şi a lui Ludovic, veni să binecuvânteze încă o dată corabia. Puternice strângeri de mână au fost schimbate în tăcere şi Jean Cornbutte se urcă pe bord.

Echipajul era complet. André Vasling dădu ultimele comenzi. Pânzele au fost întinse şi bricul se depărta cu grăbire pe un vânt bun de nord-vest, în timp ce parohul, în picioare în mijlocul privitorilor îngenuncheaţi, încredinţa această corabie în mâinile lui Dumnezeu.

Încotro mergea corabia? Apuca pe calea primejdioasă pe care s-au pierdut atâţia naufragiaţi! Nu avea o destinaţie sigură! Trebuia să se aştepte la toate primejdiile şi să ştie să le înfrunte fără şovăire. Numai Dumnezeu ştia unde îi va fi dat să tragă la mal! Dumnezeu avea s-o călăuzească!

III
LICĂRIRE DE SPERANŢĂ

În acea vreme a anului, timpul era prielnic şi echipajul putu nădăjdui să ajungă la locul naufragiului.

Planul lui Jean Cornbutte era foarte natural schiţat. Voia să poposească în insulele Feroe, unde se putea ca vântul de miază-noapte să-i fi adus pe naufragiaţi, apoi dacă avea siguranţa că nu fuseseră pescuiţi în niciun port din aceste meleaguri, trebuia să-şi ducă cercetările dincolo de Marea Nordului, să scotocească toată coasta apuseană a Norvegiei până la Bodoe, locul cel mai apropiat de naufragiu şi chiar mai departe dacă trebuia.

André Vasling se gândea, contrar părerii căpitanului, că mai degrabă coastele Islandei trebuiau explorate; dar Penellan făcu observaţia că în timpul catastrofei vifornița venea dinspre apus, ceea ce dădea totuşi speranţă că nenorociţii nu fuseseră târâţi spre prăpastia Maelstromului, îngăduind presupunerea că fuseseră aruncaţi pe coasta Norvegiei.

Se hotărî deci, să navigheze cât mai aproape posibil de acest ţărm, pentru a recunoaşte oarecare urme ale trecerii lor.

A treia zi după plecare, Jean Cornbutte, cu capul aplecat asupra unei hărţi, stătea adâncit cu gândurile sale când, o mânuţă mică se rezemă de umărul său şi o voce dulce îi spuse la ureche:

— Să ai curaj unchiule!

El se întoarse şi rămase încremenit. Maria îl înconjură cu braţele.

— Maria! Fata mea, tu pe bord? exclamă el.

— Femeia se poate duce să-şi caute bărbatul, când tatăl se îmbarcă pentru a-şi scăpa fiul!

— Nefericită Maria! Cum vei suporta tu oboseala? Ştii bine că prezenţa ta poate vătăma, cercetările noastre?

— Nu, unchiule, căci sunt voinică!

— Cine ştie unde vom fi târâţi, Maria! Vezi harta asta? Ne apropiem de coclauri atât de primejdioase chiar pentru noi ăştia, marinarii înăspriţi şi oţeliţi în toate ostenelile mării! Şi tu, slabă copilă!…

— Dar, unchiule, eu sunt dintr-o familie de marinari. Am crescut ascultând povestiri de luptă şi de furtuni! Sunt lângă dumneata şi bătrânul meu prieten Penellan!

— Penellan! El este cel care te-a ascuns pe bord!

— Da, unchiule, dar numai când a văzut că eram hotărâtă s-o fac şi fără ajutorul lui.

— Penellan! strigă Jean Cornbutte. Penellan intră.

— Penellan, nu mai este de tăgăduit ceea ce s-a făcut, dar, aminteşte-ţi că tu eşti răspunzător de viaţa Mariei!

— Fii pe pace, căpitane, răspunse Penellan. Mititica are putere şi curaj şi ne va servi de înger păzitor. Şi apoi, căpitane, îmi cunoşti părerea; totul este spre mai bine în lumea asta!

Tânăra fată a fost aşezată într-o cabină, pe care o orânduiră marinarii pentru dânsa în câteva clipe, făcând-o cât mai confortabilă pentru o fată.

Peste 8 zile, *Tânăra îndrăzneaţă* ancora la Feroe; dar cele mai amănunţite cercetări rămaseră fără rod. Niciun naufragiat, nicio sfărâmătură de corabie nu fusese culeasă pe coaste. Ştirea întâmplării era pe aici în întregime necunoscută. Bricul după 10 zile de popas, cam pe 10 iunie, îşi reluă iar călătoria. Starea vremii era bună, vânturile puternice. Vasul a fost repede împins spre coastele Norvegiei, pe care le cercetă din nou fără niciun rezultat.

Jean Cornbutte se hotărî atunci să se ducă la Bodoe.

Poate să afle acolo numele corăbiei înecate, în ajutorul căreia Ludovic Cornbutte şi cei 2 marinari ai săi se grăbiseră să se ducă.

În ziua de 30 iunie, bricul ancoră în acest port. Acolo, autorităţile înmânară lui Jean Cornbutte o sticlă găsită pe coastă şi care conţinea un document astfel scris:

„Azi, 26 aprilie, pe bordul vasului Frooem după ce am fost acostaţi de şalupa Tinerei îndrăzneţe, am fost târâţi de curenţi spre gheţuri! Dumnezeu să aibă milă de noi!”

Prima mişcare a lui Jean Cornbutte a fost să mulţumească cerului. Se credea pe urmele fiului său! Acest *Frooem* era o goeletă norvegiană, despre care nu mai aveau ştiri, dar care, lucru clar, fusese târâtă spre miazănoapte.

Nu mai era de pierdut nicio zi. *Tânăra îndrăzneaţă* a fost imediat pusă în stare să înfrunte primejdiile mării polare. Fidele Misonne, dulgherul, o cercetă cu atenţie şi se asigură că construcţia ei solidă ar putea rezista izbiturilor gheţarilor.

Prin îngrijirile lui Penellan care mai făcuse pescuit de balene în mările arctice, au fost îmbarcate pe bord învelitori de lână, haine îmblănite, mocasini făcuţi din piele de focă şi lemnele necesare fabricării săniilor destinate să alerge pe câmpiile îngheţate. Se sporiră într-o mare proporţie proviziile de spirt şi de cărbune, căci era posibil să fie siliţi să ierneze în vreun punct al coastei groenlandeze.

Tot aşa se procură pe preţ mare şi cu şi mai mare trudă, o anumită cantitate de lămâi, menite a înlătura sau vindeca scorbutul, această îngrozitoare boală ce prăpădeşte echipajele prin ţinuturile îngheţate. Toate proviziile de cărnuri sărate, de pesmeţi, de rachiu, sporite într-o bine chibzuită măsură, începură să umple o parte a hambarului bricului, căci cambuza nu mai putea fi de ajuns pentru aceasta. Se aprovizionară totodată cu o mare cantitate de *pemmican*[3], preparaţie indiană care concentrează multe elemente hrănitoare într-un volum foarte mic!

După indicaţiile lui Jean Cornbutte se aduseră pe bordul *Tinerei îndrăzneţe* ferăstraie destinate să taie gheţarii, de asemenea ţepuşe şi lopeţi bune să le despartă. Căpitanul se gândi să ia câini de pe coasta groenlandeză, câini necesari pentru trasul săniilor.

Tot echipajul a fost întrebuinţat la aceste pregătiri şi desfăşură o mare activitate. Marinarii Aupic, Gervique şi Gradlin urmau cu grăbire sfaturile timonierului Penellan, care din această clipă îi îmbie să nu se deprindă cu hainele

[3] Pemmican – pastramă (amestec concentrat de grăsimi şi proteine, folosit ca aliment nutritiv).

de lână deşi temperatura era scăzută sub aceste latitudini situate sub cercul polar.

Penellan observa, fără a spune nimic despre asta, cele mai mici fapte ale lui André Vasling. Omul ăsta de obârşie olandeză, venea nu se ştie de unde şi de altfel marinar bun, făcuse două călătorii pe bordul *Tinerei îndrăzneţe.* Penellan încă nu-i putea imputa nimic, afară doar de faptul că prea dădea târcoale Mariei, dar îl supraveghea îndeaproape.

Mulţumită hărniciei echipajului, bricul a fost înarmat până la 16 iulie, la 15 zile după sosirea lui la Bodoe. Era atunci vreme prielnică pentru a încerca explorări în mările arctice. Dezgheţul dura de două luni şi cercetările puteau fi împinse mult mai înainte. *Tânăra îndrăzneaţă* ridică ancora şi se îndreptă spre canalul Brewster, situat pe coasta răsăriteană a Groenlandei, pe al 70-lea grad de latitudine.

IV
ÎN STRÂMTORI

Pe 23 iulie o strălucire ridicată deasupra mării, vesti primele bancuri de gheaţă care, ieşind atunci din strâmtoarea Davis se năpusteau în ocean. Din acea clipă, o supraveghere foarte atentă a fost recomandată străjilor, căci era important să nu se izbească de aceste mase uriaşe de gheaţă.

Echipajul a fost împărţit în două carturi: primul compus din Fidele Misonne, Gradlin şi Gervique; al doilea din André Vasling, Aupic şi Penellan. Aceste schimburi nu trebuiau să facă pază decât două ore, căci în frigul acela de prin coclaurii aceia, puterea omului este pe jumătate micşorată. Deşi *Tânăra îndrăzneaţă* nu a fost încă decât la 63 grade latitudine, termometrul arăta 9 grade sub zero.

Adesea ploua şi ningea din belşug. În timpul când se însenina, când vântul nu mai bătea cu prea mare furie, Maria stătea pe punte şi ochii ei se obişnuiau cu aceste aspre scene ale mărilor polare.

În ziua de 1 august ea se preumbla pe puntea din urmă a bricului şi se sfătuia cu unchiul ei, cu André Vasling şi cu Penellan. *Tânăra îndrăzneaţă* intră atunci într-o strâmtoare largă de 3 mile, prin care alunecau şiruri întregi de gheţari sfărâmaţi coborând cu viteză spre miază-zi.

— Când vom zări oare din nou pământul?

— Cel mai târziu peste 3 sau 4 zile, răspunse Jean Cornbutte.

— Vom găsi oare noi semne pe acolo despre trecerea sărmanului meu Ludovic?

— Poate, fata mea, dar tare mă tem să nu fim încă departe de sfârşitul călătoriei noastre. E de temut chiar că *Frooem* să nu fi fost târât mult mai spre miază-noapte.

— Aşa trebuie să fie, adăugă André Vasling, căci viforniţa ce ne-a despărţit de corabia norvegiană a durat 3 zile şi în 3 zile o corabie face drum lung când este stricată până într-

A.M
P. Louis . sc

atât încât nu se mai poate împotrivi vântului.

— Dă-mi voie să-ţi spun domnule Vasling, răspunse Penellan, că lucrul s-a întâmplat prin aprilie, că atunci nu începuse încă dezgheţul şi că prin urmare, *Frooem* a trebuit să fie desigur oprită de gheţari.

— Şi fără îndoială sfărâmată în mii de bucăţi, răspunse secundul, deoarece echipajul ei nu mai putea manevra!

— Dar aceste întinderi de gheţari, răspunse Penellan, îi ofereau un mijloc uşor de a ajunge la uscat, de care nu putea fi departe.

— Să nădăjduim! zise Jean Cornbutte întrerupând o discuţie ce zilnic se înfiripa între secund şi timonier. Cred că vom vedea pământul peste puţin timp.

— Uite-i! exclamă Maria. Vedeţi munţii aceia?

— Nu, copila mea, răspunse Jean Cornbutte. Aceşti munţi de gheaţă, sunt primii pe care-i întâlnim. Ei ne vor tăia ca sticla, dacă ne lăsăm prinşi între ei. Penellan şi Vasling. Vegheaţi la manevre.

Aceste mase plutitoare, dintre care mai bine de 50 se iveau atunci la orizont, se apropiară încet de bric. Penellan apucă cârma şi Jean Cornbutte, urcat pe drugii micului catarg arăta calea de urmat.

Spre seară, bricul a fost cu totul intrat printre aceste stânci mişcătoare, a căror putere de zdrobire era irezistibilă. Era deci vorba de străbătut această flotă de munţi, căci precauţia poruncea să meargă înainte, tot înainte. O altă greutate se adăuga acestor primejdii: nu se putea constata în chip folositor direcţia corăbiei, toate punctele înconjurătoare mişcându-se neîncetat şi neoferind nicio perspectivă stabilă. În curând, bezna spori o dată cu ceaţa. Maria coborî în cabina ei şi la porunca dată de căpitan, cei 8 inşi ai echipajului trebuiră să rămână pe punte. Erau înarmaţi cu lungi căngi prevăzute cu ascuţişuri de fier, pentru a feri corabia de izbitura gheţarilor.

Tânăra îndrăzneaţă intră în curând într-o strâmtoare atât de îngustă, încât adesea capătul acestor drugi erau striviţi de munţii în mişcare şi îndoiţi. Au fost siliţi chiar să îndrepte vintreana cea mare până ce ajunseră frânghiile ce

susţineau catargele. Din fericire, această măsură nu făcu să se piardă ceva din viteza bricului, căci vântul nu putea ajunge decât pânzele de sus şi acestea erau suficiente pentru a-l împinge cu viteză. Mulţumită fineţii scheletului său, vasului se scufundă în aceste văi ce-l stropeau ca revărsarea vijelioasă a unei ploi, în timp ce gheţarii se izbeau între ei cu fioroase scrâşnituri.

Jean Cornbutte coborî iar pe punte. Privirile sale nu mai puteau străbate bezna înconjurătoare. A fost nevoie să se întindă şi pânzele de sus, căci corabia era ameninţată să se izbească de munţii de gheaţă şi în acest caz, ar fi fost pierdută.

„Blestemată călătorie”, mormăia André Vasling în mijlocul marinarilor care, cu cangea în mână, fereau vasul de izbiturile cele mai ameninţătoare.

— Cert este că dacă vom scăpa de aici, datorăm o frumoasă lumânare Sfintei Gheţurilor! răspunse Aupic.

— Cine ştie dacă nu mai sunt încă şi alţi munţi? adăugă secundul.

— Dar cine mai ştie ce vom mai găsi după ei? reluă marinarul.

— Nu mai tot vorbi atâta, flecarule, spuse Gervique şi veghează de partea ta. Când vom trece, atunci este destul timp de mormăit. Păzeşte-ţi cangea.

În acel moment un uriaş bloc de gheaţă, intrat în strâmtoarea prin care trecea *Tânăra îndrăzneaţă,* se furişă repede pe lângă contrabord şi păru cu neputinţă a-l înlătura, căci împiedica toată lungimea canalului şi bricul era în imposibilitatea de a mai cârmi.

— Simţi cârma? îl întrebă Jean Cornbutte pe Penellan.

— Nu, căpitane! corabia nu se mai poate conduce.

— Ei băieţi, strigă căpitanul către echipajul său, nu vă fie teamă, încordaţi-vă zdravăn căngile pe marginile vasului.

Blocul avea vreo 60 de picioare înălţime şi de s-ar fi izbit de bric, acesta ar fi fost sfărâmat. A fost o clipă de groază ce nu se poate descrie, echipajul se refugie spre partea din spate părăsindu-şi posturile, în ciuda poruncilor căpitanului.

Dar în clipa când acest bloc nu mai era decât la o

jumătate de măsură de *Tânăra îndrăzneaţă* se auzi un zgomot înăbuşit şi un adevărat potop de apă căzu mai întâi pe partea dinainte a corăbiei care se înălţă după aceea pe creasta unui val uriaş.

Un strigăt de groază izbucni din piepturile tuturor marinarilor; când privirile lor se îndreptară spre partea din spate a vasului, blocul pierise, strâmtoarea era liberă şi dincolo o nesfârşită întindere de apă, luminată de ultimele raze ale zilei, asigura o plutire uşoară.

— Totul e cât se poate de bine! exclamă Penellan. Să ne îndreptăm mizena[4] şi cafasurile!

Se produsese un fenomen foarte obişnuit prin aceste coclauri. Când aceste mase plutitoare se desprind unele de altele, în timpul dezgheţului, ele plutesc într-un echilibru desăvârşit, dar sosind în ocean unde apa este relativ mai caldă, nu zăbovesc mult şi-şi rod temelia, care se topeşte încet-încet şi care este de altfel zguduită de izbitura altor gheţari. Vine deci un moment când centrul de gravitaţie al acestor mormane este mişcat din loc şi atunci se ciocnesc în întregime. Numai dacă acest bloc ar fi fost răsturnat cu două minute mai târziu, s-ar fi năpustit asupra bricului şi l-ar fi scufundat în căderea lui.

[4] Mizenă – catarg al unei nave, între botul acesteia şi arborele central.

V
INSULA LIVERPOOL

Bricul plutea atunci într-o mare aproape cu totul liberă. Numai la orizont, o licărire albicioasă, de data aceasta fără mişcare, arăta prezenţa acestor câmpii nemişcate.

Jean Cornbutte se îndrepta mereu spre capul Brewster şi se apropia de regiuni unde temperatura este din cale afară de rece, căci razele soarelui nu ajung aici decât tare slăbite datorită oblicităţii lor.

În ziua de 3 august, bricul nu mai era în faţa gheţurilor nemişcate şi unite între ele. Strâmtorile nu aveau adesea decât o lărgime de un cablu[5], şi *Tânăra îndrăzneaţă* era silită să facă mii de ocoluri care uneori o puneau drept în bătaia vântului.

Penellan se ocupa cu o părintească grijă de Maria, şi cu tot frigul o silea să vină în fiecare zi să stea 2-3 ore pe punte, căci deprinderea devenea una din condiţiile neapărat necesare sănătăţii.

Curajul Măriei nu slăbea deloc. Ea îi întărea chiar şi pe marinarii bricului prin cuvintele sale şi toţi simţeau pentru ea o adevărată adoraţie. André Vasling se arătă mai zorit decât oricând şi căuta toate prilejurile de a vorbi cu dânsa; dar tânăra fată, printr-un fel de presimţire, nu primea serviciile lui decât cu o anumită răceală. Se înţelege uşor că viitorul, mai mult decât prezentul, era obiectul discuţiilor lui André Vasling şi că el nu ascundea puţinele probabilităţi de a-i găsi pe naufragiaţi. În gândirea sa, pierderea lor era fapt împlinit şi tânăra fată trebuia deci să-şi încredinţeze grija vieţii sale în mâinile altcuiva.

Totuşi Maria nu pricepuse încă planurile lui André Vasling, căci spre marea părere de rău a acestuia din urmă, convorbirile acestea nu se puteau prelungi. Penellan găsea

---

[5] Unitate de măsură pentru distanţe, egală cu a 10-a parte dintr-o milă marină, adică cu 185,2 m.

pururea mijlocul de a se amesteca şi a nimici efectul vorbelor lui André Vasling prin cuvintele de speranţă pe care le rostea.

De altfel, Maria nu rămânea neocupată. După sfaturile timonierului, ea îşi pregăti veşmintele de iarnă, trebuind să-şi schimbe cu totul îmbrăcămintea. Croiala hainelor ei femeieşti nu se potrivea deloc acestor latitudini reci. Îşi făcu deci un fel de pantalon îmblănit, ale cărui picioare erau căptuşite cu piele de focă şi fustele strâmte nu-i veniră mai mult decât până la jumătatea fluierului piciorului, pentru a nu fi în contact cu straturile de nea, ce acopereau iarna câmpiile de gheaţă. O manta de blană, strânsă la mijloc şi închisă bine, împodobită cu o glugă, îi ocrotea partea de sus a trupului.

În timpul lucrărilor lor, oamenii din echipaj îşi făcură de asemenea veşminte bune pentru a-i feri de frig. Făcură un număr mare de cizme înalte din piele de focă pentru a le îngădui să străbată fără necazuri zăpezile în timpul călătoriilor de cercetare. Lucrară astfel tot timpul cât dură această plutire prin strâmtori.

André Vasling, foarte îndemânatic trăgător, doborî de mai multe ori nişte păsări acvatice, din acelea ce zburau în stoluri în jurul corăbiei. Un fel de „eider-duks”[6] şi ptarmigani[7] furnizară echipajului o carne minunată, care înlocui cărnurile sărate.

În sfârşit, bricul, după mii de întortocheri, ajunse lângă Capul Brewster. O şalupă a fost lăsată în mare. Jean Cornbutte şi Penellan ajunseră la coasta care era cu desăvârşire pustie.

Aşa că, bricul se îndreptă numaidecât spre insula Liverpool, descoperită în 1821 de căpitanul Scoresby şi echipajul scoase chiote de bucurie văzând indigeni alergând pe plajă. Comunicaţiile se stabiliră imediat, datorită câtorva cuvinte din limba lor pe care le ştia Penellan şi câteva fraze obişnuite ce le învăţase de la nişte vânători de balene ce veneau prin aceste coclauri.

---

[6] Raţe sălbatice;

[7] Potârniche de zăpadă.

Aceşti groenlandezi erau mici şi îndesaţi, statura lor nu depăşea 4 picioare şi 10 degete, aveau culoarea roşiatică, faţa rotundă şi fruntea îngustă; părul lor lipit şi negru, cădea pe spate, dinţii lor erau rari, şi păreau atinşi de un fel de lepră particulară triburilor mâncătoare de peşte.

În schimbul bucăţilor de fier şi de aramă, după care erau nespus de lacomi, aceşti sărmani oameni aduceau blănuri de urs, piei de viţei de mare, de câini maritimi, de lupi de mare şi de tot felul de animale îndeobşte denumite foci. Jean Cornbutte căpătă pe un preţ foarte bun aceste lucruri ce aveau să devină pentru ei de mare necesitate.

Căpitanul îi făcu atunci pe indigeni să înţeleagă că era în căutarea unei corăbii înecate şi-i întrebă dacă nu au cumva ştiinţă despre ea. Unul dintre ei desenă numaidecât pe zăpadă un fel de corabie şi arătă că un vas de acest fel fusese târât acum 3 luni spre miază-noapte; el arătă de asemenea că dezgheţul şi ruperea câmpurilor de gheţari, îi împiedicaseră să se ducă să-i ajute şi într-adevăr pirogile lor foarte uşoare, pe care ei le vâslesc cu lopeţi scurte, nu puteau înfrunta marea în aceste condiţii.

Aceste ştiri, deşi nedesăvârşite, readuseră speranţa în inimile marinarilor şi Jean Cornbutte nu avu trudă să-i ducă mai departe în marea polară.

Înainte de a părăsi insula Liverpool, căpitanul cumpără un echipaj format din 6 câini polari, ce se deprinseră repede cu viaţa de pe bord. Corabia ridică ancora în ziua de 10 august dimineaţa şi pe o vijelie puternică, se strecură în strâmtorile dinspre miază-noapte.

Erau atunci în timpul celor mai lungi zile ale anului, adică sub aceste latitudini, soarele care nu apunea, atingea cel mai înalt punct al spiralelor ce le descrie deasupra orizontului.

Această totală lipsă a nopţii nu era totuşi prea sensibilă, căci ceaţa, ploaia şi zăpada înconjurară deodată corabia ca nişte adevărate întunecimi.

Jean Cornbutte hotărât să se ducă înainte, cât mai mult cu putinţă, începu să-şi ia măsurile de rigoare.

Interpuntea a fost cu desăvârşire acoperită şi numai în

fiecare dimineaţă avea grijă să se primenească aerul prin curenţi. Au fost aşezate sobe şi burlane în aşa fel încât să dea cât mai multă căldură cu putinţă. Se recomandă oamenilor din echipaj să nu poarte decât o cămaşă de lână pe deasupra cămăşii de bumbac şi să-şi închidă bine mantaua de piele. De altfel, focurile nici nu fuseseră aprinse, căci lucrul de căpătâi era să se păstreze proviziile de lemne şi cărbuni pentru vremurile de frig mare.

Băuturile calde, cum este cafeaua şi ceaiul, au fost regulat împărţite marinarilor seara şi dimineaţa şi cum era folositor a-i hrăni cu cărnuri, se făcu vânătoare de raţe şi lişiţe ce erau din belşug prin aceste locuri.

Jean Cornbutte se aşeză de asemenea în vârful catargului mare, „un cuib de stânci”, un fel de butoi desfundat la un capăt, în care stătea neîntrerupt o strajă, pentru a observa câmpiile de gheţari.

După două zile, bricul pierduse din vedere insula Liverpool, temperatura se răci pe neaşteptate datorită unui vânt aspru. Câteva semne de iarnă au fost zărite. *Tânăra îndrăzneaţă* nu avea o clipă de pierdut, căci în curând drumul avea să-i fie închis cu desăvârşire. Înainta deci prin strâmtorile ce lăsau între ele câmpii având până la 30 de picioare grosime.

În ziua de 3 septembrie dimineaţa, *Tânăra îndrăzneaţă* ajunse până la înălţimea golfului Gael-Hamkes. Pământul se afla la 30 de mile sub vânt. Atunci se opri bricul înaintea unui banc de gheaţă ce nu-i arăta niciun fel de trecere şi care măsura cel puţin o milă lăţime. Trebuiră deci să întrebuinţeze ferăstraiele ca să taie gheaţa. Penellan, Aupic, Gradlin şi Turquiette au fost propuşi pentru mânuitul ferăstrăului. Dâra tăieturilor a fost făcută în aşa fel încât curentul să poată duce gheţarii desprinşi din banc. Tot echipajul depuse aproape 20 de ore la această muncă. Oamenii se trudeau foarte mult să stea atâta timp pe gheaţă; adesea erau siliţi să intre în apă până la jumătatea trupului iar hainele lor de piele de focă nu-i fereau tocmai bine de umezeală.

De altfel, sub aceste latitudini ridicate, orice muncă din

cale afară este în scurt timp urmată de o absolută oboseală, căci răsuflarea se întretaie repede şi cel mai voinic este adesea silit să se oprească.

În sfârşit, navigaţia deveni iar liberă şi bricul a fost remorcat dincolo de bancul ce-l oprise atâta amar de vreme.

VI
CUTREMURUL GHEŢURILOR

Încă vreo câteva zile *Tânăra îndrăzneaţă* se luptă împotriva unor piedici de netrecut. Echipajul avu aproape întotdeauna ferăstrăul în mână şi adesea a fost silit chiar să întrebuinţeze praful de puşcă pentru a face să sară în aer uriaşele mormane de gheaţă ce le tăiau calea.

În ziua de 12 septembrie, marea nu mai era decât o întinsă câmpie solidă, fără ieşire, fără trecătoare, ce înconjura corabia din toate părţile, astfel încât nu mai putea nici să înainteze nici să se retragă. Temperatura se menţinea în medie la 16 grade sub zero. Iarnă sosise, cu suferinţele şi pericolele sale.

Tânăra îndrăzneaţă se afla atunci aproape de al 21-lea grad de longitudine vestică şi la 65-lea grad de latitudine nordică, la intrarea în golful Gael-Hamkes.

Jean Cornbutte făcu primele pregătiri de iernat. El se îndeletnici mai întâi să găsească un golfuleţ a cărui poziţie puse corabia la adăpost de bătăile vântului şi o feri de puternice izbituri. Numai pământul, care trebuia să fie la o distanţă de vreo 10 mile spre apus, îi putea oferi adăposturi sigure, aşa că plecă în recunoaştere.

În ziua de 12 septembrie porni la drum, însoţit de André Vasling, Penellan şi de doi marinari, Gradlin şi Turquiette. Fiecare avea merinde pentru două zile, căci nu prea erau semne că excursia lor avea să ţină prea puţin şi erau prevăzuţi cu piei de bivol pe care trebuiau să se culce.

Zăpada ce căzuse în mare cantitate şi a cărei suprafaţă nu era îngheţată, îi întârzia nespus de mult. Adesea se cufundau până la jumătatea trupului, şi de altfel nu puteau înainta decât cu o extremă atenţie, dacă nu voiau să cadă în crăpături. Penellan mergea în frunte şi scotocea cu atenţie surpăturile solului cu toiagul lui cu fier la capăt.

Pe la 5 seara, ceaţa începu să se îngroaşe şi mica ceată trebui să se oprească. Penellan se îndeletnici cu căutarea

unui gheţar care să-i poată adăposti de vânt şi după ce se întremară puţin, părându-le rău că nu pot avea câte o băutură caldă, se lungiră pe pielea lor de bivol, se înveliră cu ea, se strânseră unii lângă alţii şi somnul birui în curând osteneala.

A doua zi dimineaţă, Jean Cornbutte şi tovarăşii săi erau îngropaţi sub un strat de zăpadă de mai bine de un picior grosime. Din fericire pieile lor cu desăvârşire impermeabile îi feriseră de umezeală şi însăşi zăpada contribuise la păstrarea propriei lor călduri, pe care o împiedica să se împrăştie în afară.

Jean Cornbutte dădu imediat semnalul de plecare şi pe la amiază, tovarăşii lui zăriră cu mare greutate în cele din urmă coastă. Înalte mormane de gheaţă tăiate perpendicular se înălţau pe ţărm; piscurile lor diferite, de toate formele şi de toate tăieturile reproduceau în mare fenomenele cristalizării. Miliarde de păsări de apă se înălţară la apropierea marinarilor şi focile leneşe lungite pe gheaţă se scufundară în grabă.

— Pe legea mea! zise Penellan, n-or să ne lipsească nici blănurile nici vânatul.

— Animalele acelea de acolo, răspunse Jean Cornbutte nu cred că au mai primit vizite omeneşti, căci altfel nu ar fi atât de sălbatice.

— Numai groenlandezii vizitează aceste meleaguri, răspunse André Vasling.

— Nu văd totuşi nicio urmă a trecerii lor, nici urmă de popas, nici cea mai mică colibă! răspunse Penellan, urcând un pisc înalt. Ehei, căpitane! exclamă el, ia vino repede! Zăresc o limbă de pământ care ne va feri de vânturile de nord-est.

— Pe aici copii! zise Jean Cornbutte.

Tovarăşii săi îl urmară şi toţi îi dădură dreptate lui Penellan. O limbă de pământ destul de înaltă înainta ca un promontoriu şi încovoindu-se spre coastă, forma un golfuleţ de o milă şi mai bine adâncime. Câteva gheţuri mişcătoare, sfărâmate de acest ascuţiş, pluteau în mijloc şi marea adăpostită de vânturile cele mai reci, încă nu era în

întregime prinsă.

Acest loc de iernat era minunat. Rămânea doar de condus în acel loc corabia. Or, Jean Cornbutte observă că câmpia de gheaţă învecinată era de o mare grosime şi se părea foarte anevoios de săpat un canal pentru a-şi duce bricul la destinaţie. Trebuia deci căutat un alt golfuleţ, dar în zadar merse Jean Cornbutte spre miază-noapte. Coasta era dreaptă şi stâncoasă pe o mare întindere şi dincolo de limba aceea de pământ se aflau de-a dreptul expuşi bătăilor vântului dinspre răsărit. Această împrejurare îl dezamăgi pe căpitan, cu atât mai mult cu cât André Vasling, dovedi cât era de rea situaţia, bizuindu-se pe argumente clare. Penellan avu mult de furcă să-şi dovedească sieşi că în această împrejurare, totul a decurs bine.

Deci bricul nu mai avea sorţi de izbândă să găsească un loc de iernat pe partea sudică a coastei. Asta însemna să facă acum cale întoarsă, dar nu era chip de stat pe gânduri. Mica ceată reluă deci drumul spre corabie şi merse cu viteză, căci merindele începeau să se termine. Jean Cornbutte căută tot drumul vreo trecătoare care să fie practicabilă sau cel puţin vreo crăpătură care să îngăduie a se săpa un canal prin câmpia de gheaţă; dar degeaba!...

Spre seară, marinarii sosiră lângă gheţarul unde rămăseseră noaptea trecută. Ziua trecuse fără ninsoare şi mai putură recunoaşte urma trupurilor lor pe gheaţă. Deci totul era pregătit pentru culcarea lor şi se întinseră din nou pe pielea de bivol.

Penellan foarte înciudat de insuccesul explorării sale, dormea destul de rău, când deodată atenţia lui a fost atrasă de un bubuit înăbuşit. El ciuli cu atenţie urechea la acest zgomot şi bubuitul i se păru atât de ciudat, încât îl lovi cu cotul pe Jean Cornbutte.

— Ce-i asta? întrebă acesta din urmă, care după obiceiul marinăresc avu inteligenţa tot atât de repede trezită ca şi trupul.

— Ascultă căpitane! spuse Penellan. Zgomotul sporea cu o simţitoare furie.

— Ăsta nu poate fi tunet. Nu sub o latitudine atât de ridicată, zise Jean Cornbutte, ridicându-se.

— Mai degrabă cred că avem de-a face cu o ceată de urşi albi! răspunse Penellan.

— Ei drace! Dar n-am zărit încă urşi.

— Ceva mai târziu sau poate mai devreme, răspunse Penellan, trebuia să ne aşteptăm la vizita lor. Să începem deci prin a-i primi cum se cuvine.

Penellan înarmat cu o puşcă, urcă cu uşurinţă blocul ce-i adăpostea. Întunericul fiind foarte adânc şi timpul înnorat, nu putură să descopere nimic; dar un incident nou îi dovedi în curând că motivul acestui zgomot nu venea din împrejurimi. Jean Cornbutte îl ajunse şi ei observară cu groază că acest bubuit, a cărui intensitate îi trezi şi pe tovarăşii lor, se producea sub picioarele lor.

O primejdie nouă îi ameninţa. La acest zgomot care se asemănă curând cu bubuitul tunului, se adăugă o mişcare de ondulaţie foarte puternică prin câmpul de gheţuri. Mai mulţi marinari îşi pierdură echilibrul şi căzură.

— Băgaţi de seamă! strigă Penellan.

— Da! i se răspunse.

— Turquiette! Gradlin! unde sunteţi?

— Lată-mă! răspunse Turquiette scuturând zăpada de care era acoperit.

— Pe aici Vasling, strigă Jean Cornbutte secundului. Şi Gradlin?

— Prezent căpitane. Dar suntem pierduţi! exclamă Gradlin cu spaimă.

— Ei nu! exclamă Penellan. Suntem poate izbăviţi!

Abia sfârşise aceste cuvinte şi o trosnitură îngrozitoare se auzi. Câmpia de gheaţă se sfărâmă în întregime şi marinarii trebuiră să se agate de blocul ce se clătina lângă ei. În ciuda cuvintelor timonierului ei se aflau într-o poziţie din cale afară de periculoasă, căci se produsese un cutremur. Gheţarii îşi ridicaseră ancora, după spusele marinarilor. Această mişcare dură aproape două minute şi exista pericolul de a se produce o crăpătură chiar sub picioarele nenorociţilor marinari. Astfel aşteptară, în chinurile acestea

necontenite, căci sub pedeapsa chiar de a pieri nu se puteau încumeta să facă niciun pas şi rămaseră lungiţi pentru a se feri să nu fie înghiţiţi.

La primele licăriri ale zilei, un tablou cu totul deosebit se prezentă ochilor lor. Întinsa câmpie, dintr-o singură bucată în ajun, era desprinsă în mii de bucăţi şi valurile stârnite de vreo zguduitură submarină, zdrobise stratul des ce le acoperea.

Gândul la bricul său îi veni în minte lui Jean Cornbutte.

— Biata mea corabie! exclamă el. Trebuie să fie pierdută. Cea mai neagră deznădejde începu să se zugrăvească pe faţa tovarăşilor săi. Pierderea corăbiei atrăgea neîntârziat apropiata lor moarte.

— Curaj dragii mei, reluă Penellan. Gândiţi-vă că, cutremurul de astă-noapte a deschis un drum printre gheţari, drum ce va îngădui să ne conducem bricul la golful de iernat! Ei, uite, dacă nu mă înşel… *Tânăra îndrăzneaţă* e acolo, nu mai departe de noi decât cu o milă.

Toţi se năpustiră înainte şi atât de nesocotiţi, încât Turquiette alunecă într-o crăpătură şi negreşit că ar fi pierit, dacă Jean Cornbutte nu l-ar fi prins de glugă. Se alesese cu o baie ceva mai rece.

Într-adevăr, bricul plutea la două mile în bătaia vântului. După nesfârşite trude mica ceată ajunse. Bricul era în bună stare; dar cârma lui, pe care neglijase s-o scoată, fusese sfărâmată de gheţari.

VII
INSTALAŢIILE PENTRU IERNAT

Penellan avea încă o dată dreptate; totul era cum nu se poate mai bine şi acest cutremur deschisese corăbiei o cale bună până la golf. Marinarii nu mai avură altceva de făcut decât să profite cu dibăcie de curenţi, pentru a-şi croi drum.

În ziua de 19 septembrie bricul era în sfârşit aşezat la 200 de metri de uscat, în golful de iernat şi temeinic ancorat. Din ziua următoare, gheaţa se şi prinse în jurul scheletului său; în curând deveni destul de puternică pentru a suporta povara unui om şi comunicaţia se stabili de-a dreptul cu pământul.

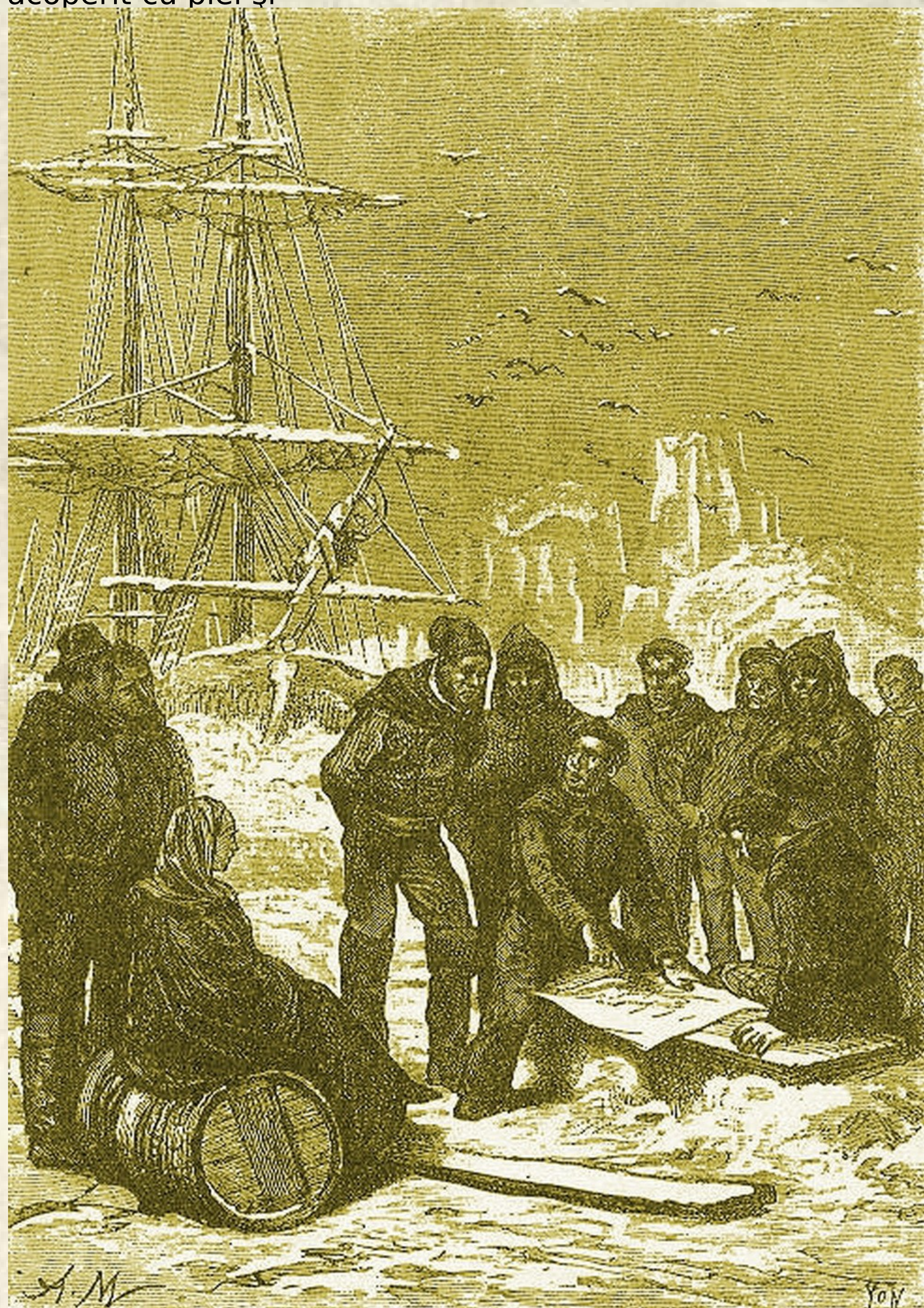
Potrivit obişnuinţei navigatorilor arctici, armamentul rămase aşa cum era; pânzele au fost cu îngrijire strânse pe vintrele lor şi îmbrăcate cu învelişul lor iar catargul cel mai mare rămase la locul lui atât pentru ca din vârful lui să se poată vedea departe dar şi pentru a atrage atenţia asupra corăbiei.

Soarele abia se înălţa deasupra orizontului. De la solstiţiul de primăvară, spiralele ce le descrise erau din ce în ce mai joase şi în curând trebuiau să dispară cu totul.

Echipajul se grăbea să facă pregătirile, Penellan se dovedi a fi marele lor organizator. Gheaţa se îngroşă în jurul corăbiei şi devenea periculos ca datorită acestui du-te vino al gheţarilor plutitori şi a aderenţei lor, aceasta să ajungă la 20 de picioare grosime. Atunci se hotărî s-o taie pieziş în jurul scoicii vasului, aşa că ea se închegă sub corabie, a cărei formă o luă; închis într-un pat, bricul putea sta fără nicio problemă în ce priveşte apăsarea gheţarilor, ce nu puteau face nicio mişcare.

Marinarii ridicară după aceea de-a lungul parmaclâcului şi până la înălţimea meterezelor, un zid de zăpadă de 5 până la 6 picioare grosime, care nu întârzia să se întărească ca o stâncă. Acest înveliş nu îngăduia căldurii din interior să se răsfrângă în afară. Un cort de pânză

acoperit cu piei şi

ermetic închis, a fost întins pe toată lungimea punţii şi formă un fel de adăpost pentru echipaj.

De asemenea se construi pe pământ o magazie din gheaţă în care se îngrămădiră lucrurile ce ar fi încurcat la bordul corăbiei. Pereţii cabinelor au fost ridicaţi în aşa fel încât să nu mai formeze decât o întinsă cameră. Această mică încăpere era de altfel, mult mai uşor de încălzit, căci gheaţa şi umezeala găseau mai puţine colţuri pentru a se piti. De asemenea era mult mai lesne de aerisit cum se cuvine, cu ajutorul mânecilor de pânză ce se deschideau în afară.

Fiecare desfăşură o nespusă activitate în aceste diferite pregătiri şi la 25 septembrie, au fost în întregime sfârşite. André Vasling nu se arătase cel mai puţin dibaci în aceste diferite pregătiri. El se grăbise mai ales să se ocupe de tânăra fată şi aceasta din urmă cu totul dedată gândului ei pentru bietul Ludovic, nu-şi dădu seama de asta. Jean Cornbutte înţelese în curând despre ce era vorba. Vorbi despre asta cu Penellan; el îşi reaminti mai mult împrejurările ce iluminară cu totul în privinţa intenţiilor secundului său. André Vasling o iubea pe Maria şi voia să-i ceară mâna de la unchiul ei, de îndată ce aceasta nu s-ar mai fi îndoit de moartea naufragiaţilor şi, înapoiaţi la Dunkerque, André Vasling s-ar fi împăcat foarte bine cu gândul de a lua de soţie o fată frumoasă şi bogată, care ar fi devenit unica moştenitoare a lui Jean Cornbutte.

Numai că în nerăbdarea lui, îi cam lipsea lui André Vasling diplomaţia; el declarase de mai multe ori că cercetările întreprinse pentru a-i regăsi pe naufragiaţi sunt zadarnice ori câte un nou semn venise să-l dezmintă, semn pe care Penellan cu plăcere îl făcea să iasă mai bine în evidenţă. Aşa că, secundul îl ura din toată inima pe timonier, care la rândul său nu-l avea deloc la inimă pe Vasling. Acesta din urmă nu se temea decât de un lucru şi anume ca André Vasling să nu izbutească să arunce sămânţă de vrajbă între oamenii echipajului şi-l îmbie pe Jean Cornbutte să nu-i răspundă decât în doi peri la cea

dintâi ocazie.

Când pregătirile de iernat au fost sfârşite, căpitanul luă diferite măsuri proprii păstrării sănătăţii echipajului. În toate dimineţile oamenii avură poruncă să aerisească locuinţele şi să usuce cu grijă pereţii interiori spre a-i scăpa de umezeala nopţii. Căpătară dimineaţa şi seara ceaiul sau cafeaua fierbinte, ceea ce era unul din cele mai bune întăritoare de întrebuinţat împotriva frigului; apoi au fost împărţiţi în grupuri pentru vânătoare şi trebuiau pe cât posibil să procure în fiecare zi hrană proaspătă pentru porţia obişnuită de pe bord.

Astfel, fiecare trebui să facă în fiecare zi câte un exerciţiu fizic şi să nu-şi pună viaţa în pericol datorită lipsei de mişcare, căci pe friguri de minus 30 de grade se putea întâmpla ca vreo parte a trupului să degere fără veste. În acest caz trebuia să se recurgă la frecături cu zăpadă, care singure puteau izbăvi partea bolnavă.

Penellan recomanda cu tărie întrebuinţarea spălaturilor reci în fiecare dimineaţă. Trebuia un oarecare curaj pentru a-şi vârî mâinile şi faţa în zăpadă, pe care în prealabil o topeau.

Jean Cornbutte nu uită nici citirile şi rugăciunile, căci problema era să nu lase loc în inimi deznădejdii. Nimic nu este mai primejdios decât aceasta, pe aceste meleaguri.

Cerul pururea mohorât îi umplea sufletul de mâhnire.

O zăpadă deasă, biciuită de vânturi straşnice se adăuga groazei obişnuite. Soarele era gata să dispară în curând. Dacă norii ar fi putut fi fărâmiţaţi peste capetele navigatorilor şi s-ar fi putut bucura de lumina lunii, care ar fi putut deveni cu adevărat soarele lor în timpul acestei îndelungate nopţi polare... Dar cu aceste vânturi dinspre apus, zăpada nu mai înceta. În fiecare dimineaţă, trebuia să se cureţe marginile corăbiei şi să se taie din nou în gheaţă o scară ce îngăduia coborârea pe sol. Izbuteau uşor aceasta, cu cuţitele de zăpadă. O dată treptele tăiate, se aruncă o piele de urs pe suprafaţa lor şi ele se întăreau imediat.

Penellan mai puse să se sape o gaură în gheaţă, nu

departe de corabie. Zilnic se sfărâma noua pojghiţă ce se forma în partea ei de sus şi apa ce se scotea de acolo de la o anumită adâncime, era mai puţin rece decât la suprafaţă.

Toate aceste pregătiri au durat aproape 3 săptămâni. Atunci se hotărî să se împingă cercetările mai departe. Corabia era întemniţată pentru 6 sau 7 luni şi numai apropiatul dezgheţ putea să-i deschidă o nouă cale printre gheţuri. Deci trebuia să se folosească de această nemişcare silită, pentru a cârmi cercetările spre miază-noapte.

În ziua de 9 octombrie, Jean Cornbutte ţinu sfat pentru a întocmi planul operaţiunilor sale şi pentru ca solidaritatea să sporească zelul şi curajul fiecăruia, admise la sfat întregul echipaj. Cu harta în mână el expuse lămurit situaţia prezentă.

VIII
PLAN DE EXPLORĂRI

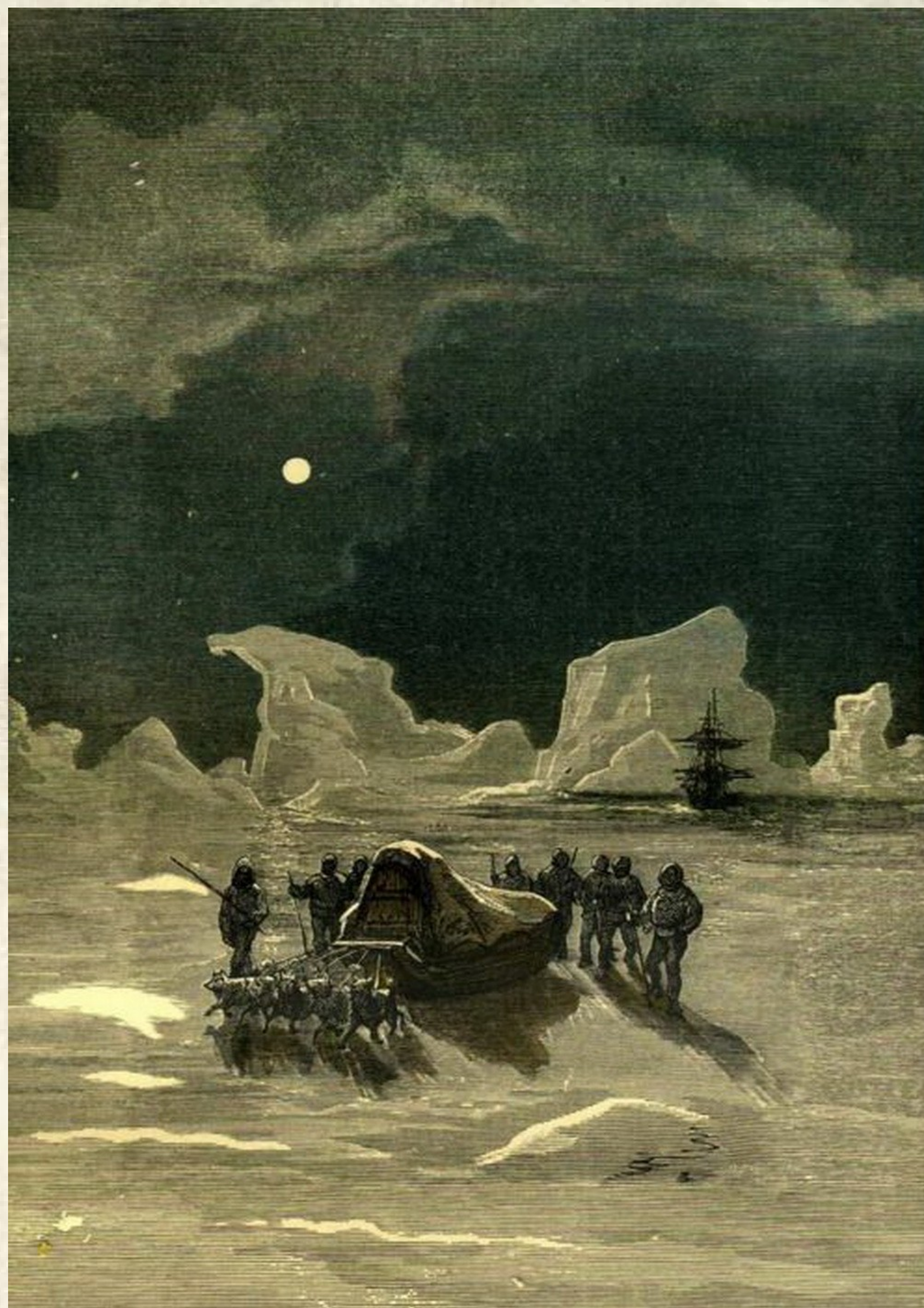
Coasta orientală a Groenlandei înaintează perpendicular spre miază-noapte. Descoperirile navigatorilor au stabilit hotarul exact al acestor meleaguri, în acest spaţiu de 500 de leghe ce desparte Groenlanda de Spitzberg, nu mai fusese descoperit niciun tărâm. O singură insulă, insula Schanon se afla la vreo sută de mile vest de golful Gael-Hamkes, unde *Tânăra îndrăzneaţă* se ducea să ierneze.

Deci dacă corabia norvegiană, după toate probabilităţile fusese târâtă în această direcţie, presupunând că n-a putut ajunge la Insula Schanon, acolo trebuie să-şi fi căutat adăpost pentru iarnă Ludovic Cornbutte şi naufragiaţii.

Această părere predomina, în ciuda împotrivirii lui André Vasling şi se stabili să se îndrepte explorările spre coasta Insulei Schanon.

— Măsurile au fost imediat luate. Pe coasta Norvegiei îşi procurară o sanie după moda eschimosă, construită din scânduri îndoite înainte şi în spate şi care era numai bună pentru alunecat pe zăpadă şi pe gheaţă. Avea o lungime de 4 picioare pe 4 lăţime şi prin urmare putea duce merindele pentru mai multe săptămâni. Fidele Misonne o făcu în curând să fie în stare să pornească şi lucră la ea în magazia săpată în gheaţă, unde fuseseră duse sculele. Pentru întâia oară se aşeză în această magazie o sobă cu cărbuni, căci lucrul ar fi fost cu neputinţă fără asta. Ţeava sobei ieşea prin unul din pereţii laterali, cu ajutorul unei găuri făcute în zăpadă, dar din această aşezare reieşea un serios inconvenient, căci căldura burlanului făcea să se topească încetul cu încetul zăpada în locul unde era în atingere cu ea şi deschizătura se mărea văzând cu ochii. Jean Cornbutte hotărî să se înconjure această bucată de burlan cu o pânză metalică a cărei proprietate este să împiedice să treacă prin ea căldura, metodă ce dădu rezultate.

În timp ce Misonne lucra la sanie, Penellan ajutat de

Maria, pregătea veşminte de schimb pentru drum. Ciubotele de piele de focă erau din fericire în număr mare. Jean Cornbutte şi André Vasling se ocupară de provizii; ei aleseră o butelie cu spirt menit a încălzi lampa portabilă, rezerve de ceai şi de cafea au fost luate în cantităţi îndestulătoare, o mică lădiţă de pesmeţi, 200 de livre de pemmican şi câteva ulcioare de rachiu, completară partea alimentară. Vânătoarea trebuia să asigure în fiecare zi carnea proaspătă. O anumită cantitate de praf de puşcă a fost împărţită în mai mulţi saci. Busola, sextantul şi ocheanul au fost puse la adăpost de orice lovitură.

În ziua de 11 octombrie soarele nu se mai ivi la orizont. Au fost nevoiţi să aibă necontenit o lampă aprinsă în căsuţa lor de pe sanie. Nu mai era timp de pierdut, trebuiau să înceapă cercetările şi iată pentru ce:

În luna ianuarie, frigul ar deveni atât de puternic, încât n-ar mai fi cu putinţă să pună piciorul afară, fără a-şi primejdui viaţa. Timp de cel puţin două luni, echipajul ar fi osândit la cea mai deplină încazarmare; apoi ar începe după aceea dezgheţul şi s-ar prelungi până când corabia ar putea pleca dintre gheţuri. Acest dezgheţ ar împiedica în mod clar orice cercetare. Pe de altă parte, Ludovic Cornbutte şi tovarăşii săi dacă ar mai trăi, nu ar fi fost tocmai probabil să poată rezista asprimilor unei ierni polare. Deci trebuiau mai înainte salvaţi sau orice speranţă ar fi fost pierdută.

André Vasling ştia asta mai bine decât oricine. Aşa că el hotărî să pună cât mai multe piedici acestei expediţii.

Deci se punea problema dacă Maria ar putea suporta oboseala unei astfel de călătorii. Până aici ea trecuse prin aspre încercări fără a suferi prea mult, căci era o fată de marinar, obişnuită din copilărie cu oboseala mării şi într-adevăr, Penellan nu se îngrozea s-o vadă în mijlocul acestei clime îngrozitoare, luptând împotriva primejdiilor mării polare.

Se hotărî deci, după îndelungate discuţii, ca tânăra fată să însoţească expediţia şi la nevoie să i se păstreze un loc pe sanie, pe care se construi un fel de colibă de lemn,

ermetic închisă. Maria era în culmea bucuriei, căci îi era groază să fie îndepărtată de cei doi ocrotitori ai săi.

Deci expediţia a fost astfel formată. Maria, Jean Cornbutte, Penellan, André Vasling, Aupic şi Fidele Misonne, Alain Turquiette rămase special însărcinat cu paza bricului, pe care rămâneau Gervique şi Gradlin. Noi provizii au fost aduse, căci Jean Cornbutte pentru a împinge cât mai departe cu putinţă expediţia, hotărî să facă depozite dea lungul drumului, la fiecare 7 sau 8 zile de mers. Îndată ce sania a fost gata, o încărcară imediat şi a fost acoperită cu un cort de piei de bivol. Totul forma o greutate de 500 de livre[8], pe care puteau s-o tragă cu uşurinţă pe gheaţă cei 5 câini înhămaţi la ea.

În ziua de 22 octombrie, după prevederile căpitanului, o neaşteptată schimbare se manifestă în temperatură. Cerul se însenină, stelele aruncară o lumină nespus de vie şi luna licări deasupra orizontului, pentru a nu-l mai părăsi timp de 15 zile. Termometrul coborâse la 25 de grade sub zero.

Plecarea a fost fixată pentru a doua zi.

---

[8] livră = 0,45 kg.

IX
CASA DE ZĂPADĂ

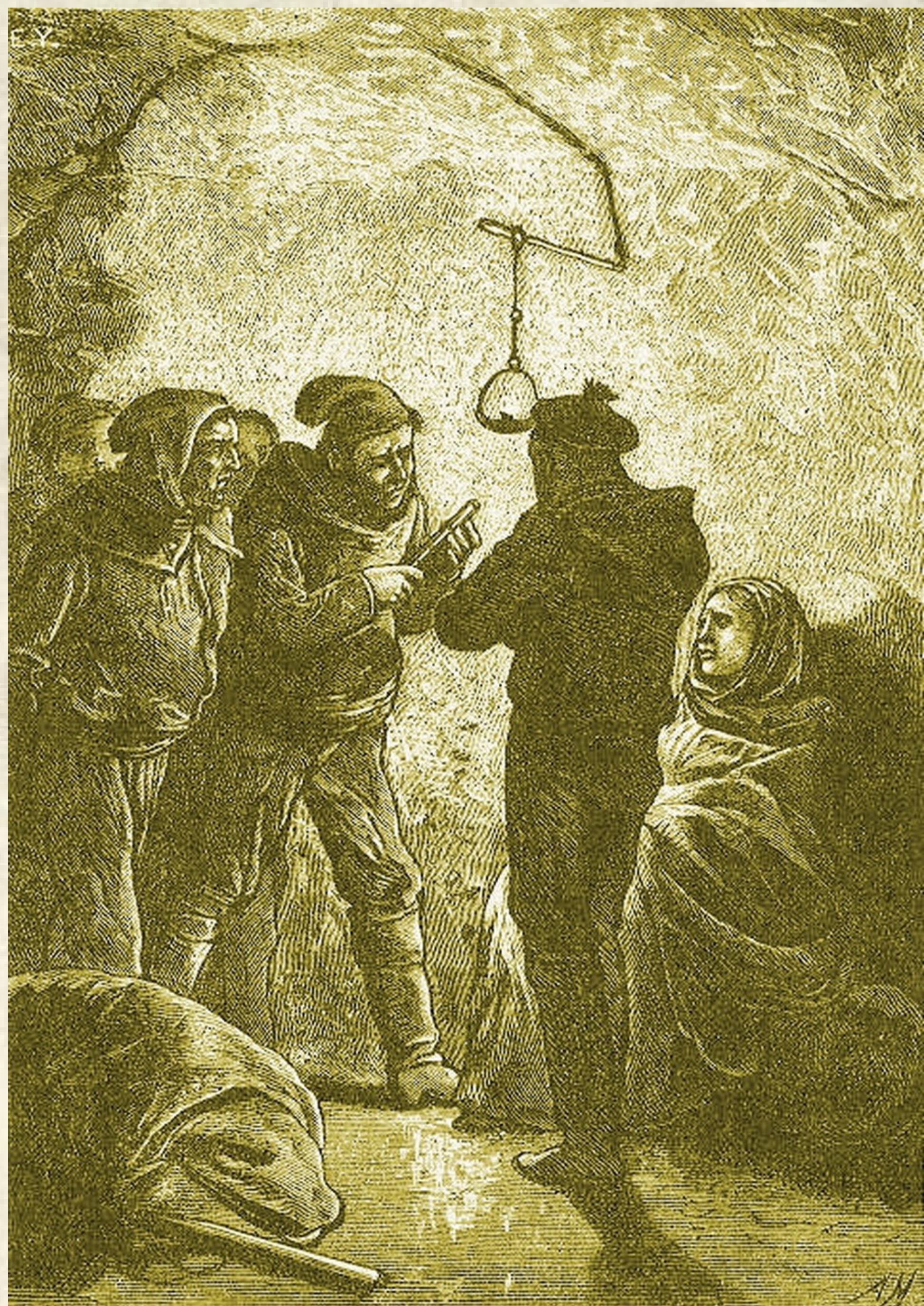
În ziua de 23 octombrie pe la ora 11, pe o lună frumoasă, caravana pomi la drum. Toate măsurile au fost luate de data aceasta în aşa fel încât să se poată prelungi călătoria multă vreme, dacă ar fi fost necesar. Jean Cornbutte apucă drumul pe coastă, urcând spre miază-noapte. Paşii călătorilor nu lăsau nicio urmă pe această gheaţă rezistentă. Aşa că Jean Cornbutte a fost silit să se orienteze cu ajutorul punctelor de reper ce le alegea în depărtare; când mergea pe o colină, când pe un uriaş gheţar pe care-l ridicase presiunea deasupra câmpiei.

La cel dintâi popas, după vreo 15 mile, Penellan făcu pregătirile unei tabere. Cortul a fost rezemat de un bloc de gheţari. Maria nu prea suferise din pricina acestui straşnic frig, căci, din fericire, adierea vântului potolindu-se, era cu mult mai de răbdat; dar de mai multe ori, tânăra fată trebuise să se dea jos din sanie, pentru a împiedica amorţirea să oprească în ea circulaţia sângelui. De altfel mica ei colibă tapiţată cu piei, datorită îngrijirilor lui Penellan, oferea tot confortul cu putinţă. Când noaptea sau mai degrabă când sosi timpul de odihnă, această mică colibă a fost transportată sub cort, unde servi drept odaie de dormit pentru tânăra fată. Cina de seară se compuse din carne proaspătă, pemmican şi ceai cald. Jean Cornbutte pentru a înlătura nenorocitele efecte ale scorbutului, împărţi tuturor oamenilor săi câteva picături de suc de lămâie. Apoi adormiră cu toţii în paza lui Dumnezeu.

După 8 ore de somn, fiecare îşi reluă locul său de drum. O gustare substanţială a fost dată oamenilor şi câinilor, apoi porniră.

Gheaţa, deosebit de lucioasă, îngăduia acestor animale să tragă sania cu o mare uşurinţă. Oamenii, se trudeau câteodată pentru a-i urma.

Dar un rău de urma căruia avură de suferit în curând mai

mulţi marinari, a fost lăsarea întunericului. Aupic şi Misonne avură oftalmii. Lumina lunii căzând pe aceste nesfârşite câmpii albe, ardea vederea şi pricinuia ochilor o arşiţă nesuferită.

Într-adevăr, se producea un fel de efect de refracţie din cale afară de curios. Mergând, în clipa când credeai că pui piciorul pe un conic, cădeai mai jos, ceea ce pricinuia adesea căderi, din fericire fără urmări fatale şi pe care Penellan le lua în glumă. Totuşi, el recomandă să nu mai facă nimeni niciun pas, fără a scotoci solul cu băţul cu vârf de fier cu care era înzestrat fiecare.

Pe la 1 noiembrie, la 10 zile după plecare, caravana se afla la vreo 50 de leghe spre miază-noapte. Oboseala devenea din cale afară de grea pentru toţi. Jean Cornbutte simţea groaznice ameţeli şi vederea i se slăbea văzând cu ochii. Aupic şi Fidele Misonne nu mai umblau decât dibuind, căci ochii lor mărginiţi cu roşu, păreau arşi de alba strălucire. Maria fusese ferită de aceste accidente, ca urmare a şederii ei în colibă, unde îşi petrecea cât mai mult timp posibil. Penellan susţinut de un neînduplecat curaj, rezista tuturor acestor oboseli. Cel asupra căruia, mai mult ca oricine altul, aceste dureri, acest frig, această orbire, nu părea să aibă niciun efect, era André Vasling. Trupul lui de fier era făcut pentru toate aceste osteneli; el vedea atunci cu plăcere că descurajarea îi cuprindea pe cei mai voinici şi prevedea chiar clipa apropiată când vor trebui să se înapoieze.

Dar, în ziua de 1 noiembrie, ca urmare a oboselii au fost nevoiţi să se oprească pentru câteva zile.

Îndată ce a fost ales locul de popas, se procedă la instalarea taberei. Se hotărî să se construiască o casă de zăpadă, pe care să o rezeme de una din stâncile promontoriului. Fidele Misonne îi schiţă imediat temeliile care măsurau 15 picioare lungime şi 5 lăţime. Penellan, Aupic, Misonne, cu ajutorul cuţitelor lor, tăiară mari blocuri de gheaţă, pe care le aduseseră la locul destinat şi le ridicară, cum ar fi făcut-o nişte zidari cu zidurile de piatră.

Nu peste multă vreme, peretele din spate a fost ridicat la

o înălţime de 5 picioare, cu o grosime aproape egală, căci materialele nu lipseau şi era necesar ca lucrătura să fie destul de trainică, pentru a rezista câteva zile. Cei 4 pereţi au fost terminaţi aproape în 8 ore; o uşă a fost făcută în partea de miază-zi şi pânza cortului, care a fost pusă pe aceste 4 ziduri, recăzu pe partea unde era uşa, pe care o şi astupa. Nu mai era nevoie decât să acopere totul, alcătuind acoperişul acestei clădiri improvizate.

După 3 ore de muncă istovitoare, casa a fost terminată şi fiecare se retrase în ea, pradă oboselii şi descurajării. Jean Cornbutte suferea atât de mult încât nu mai putea face nici măcar un singur pas; André Vasling exploata atât de bine durerea lui încât îi smulse făgăduinţa că nu-şi va împinge cercetările mai înainte prin aceste îngrozitoare singurătăţi.

Penellan nu mai ştia cărui sfânt să se mai roage. Considera că nu este bine să-şi părăsească tovarăşii pentru nişte presupuneri fără temei. Aşa că încerca să le nimicească, dar totul a fost în zadar.

Totuşi, deşi înapoierea fusese hotărâtă, odihna devenise atât de necesară încât timp de 3 zile nu se făcu nicio pregătire de plecare.

În ziua de 4 noiembrie, Jean Cornbutte începu să pună să se îngroape într-un punct al coastei merindele ce nu-i erau necesare. Un semn arăta depozitul, pentru cazul în care noi cercetări l-ar târî de pe această coastă. La fiecare 4 zile de drum, lăsase astfel depozite de-a lungul drumului, ceea ce-i asigura merinde pentru înapoiere, fără să mai fi avut truda de a le târî pe sanie.

Plecarea a fost fixată la ora 10 de dimineaţă, în ziua de 5 noiembrie. Mâhnirea cea mai adâncă cuprinse mica ceată, Maria cu greu îşi putuse stăpâni lacrimile, văzându-l pe unchiul ei cu totul descurajat. Atâtea suferinţe zadarnice; atâtea lucrări pierdute! Penellan devenea de o ironie ucigătoare; îi dădea pe toţi dracului şi nu înceta cu fiecare prilej să se supere pe slăbiciunea şi nemernicia tovarăşilor săi mai sfioşi şi mai obosiţi, spunea el, decât Maria, care s-ar fi dus până la capătul lumii fără să se plângă.

André Vasling nu-şi putea ascunde plăcerea ce i-o făcea

această hotărâre. El se arăta mai zorit decât oricând pe lângă tânăra fată, căreia îi dăduse nădejdea că noile cercetări se vor face după trecerea iernii, ştiind bine că atunci ar fi mai mult decât zadarnice şi tardive!

X
ÎNGROPAŢI DE VII

În ajunul plecării, în clipa cinei, Penellan se ocupase cu sfărâmatul lăzilor goale, pentru a face focul în sobă, când deodată a fost înăbuşit de un fum dens. În aceeaşi clipă, casa de zăpadă a fost zguduită parcă de un cutremur de pământ. Fiecare scoase un strigăt de spaimă şi Penellan se năpusti afară.

Era un întuneric desăvârşit. O înspăimântătoare vijelie, căci nu era dezgheţul, izbucnise pe meleagurile acelea. Vârtejuri de zăpadă se abăteau cu o nespusă furie şi frigul era atât de straşnic, încât cârmaciul simţi că-i îngheaţă instantaneu mâinile. El a fost nevoit să intre în casă, după ce în prealabil s-a frecat foarte tare cu zăpadă.

— Iată şi vijelia, spuse el. Să dea Dumnezeu să reziste casa noastră, căci dacă uraganul ar distruge-o am fi pierduţi.

În timp ce răbufnelile se dezlănţuiau în aer, un zgomot îngrozitor se produse sub solul îngheţat; gheţarii zdrobiţi în vârful promontoriului se izbeau cu zgomot şi se năpusteau unii peste alţii; vântul sufla cu o aşa tărie încât părea că toată casa se mişcă din loc. Nişte luciri fosforescente inexplicabile sub aceste latitudini străbăteau vârtejurile de zăpadă.

— Maria, Maria! strigă Penellan apucând mâinile tinerei fete.

— Lată-ne rău prinşi! spuse Fidele Misonne.

— Şi nu ştiu dacă vom mai scăpa, răspunse Aupic.

— Să părăsim această casă de zăpadă, spuse André Vasling.

— Este imposibil, răspunse Penellan. Frigul este îngrozitor afară, pe când aici l-am putea totuşi suporta.

— Daţi-mi termometrul, spuse André Vasling. Aupic îi dădu instrumentul care arăta 10 grade sub zero în interior, deşi era aprins focul. André Vasling ridică pânza ce cădea

peste deschizătura ce servea drept uşă şi se strecură în

afară căci ar fi fost strivit de grindina de gheaţă ce-o sfărâma vântul.

— Ei bine, domnule Vasling, spuse Penellan, mai vrei să ieşi? Vezi bine că aici suntem mult mai în siguranţă.

— Da, adăugă Jean Cornbutte, şi trebuie să ne folosim de toate puterile pentru a întări pe dinăuntru această casă.

— Dar există o primejdie mai mare care ne ameninţă, zise André Vasling.

— Care? întrebă Jean Cornbutte.

— Aceea că vântul rupe gheaţa pe care ne odihnim noi, cum a rupt şi gheţarii promontoriului şi vom fi târâţi sau înecaţi.

— Asta mi se pare greu de crezut, răspunse Penellan, căci e un ger de îngheaţă toate suprafeţele lichide. Să vedem ce temperatură este...

Ridică pânza în aşa fel încât să nu treacă decât braţul şi cu oarecare greutate găsi termometrul, în mijlocul zăpezi. Izbuti să-l apuce şi apropiindu-l de lampă spuse:

— 32 de grade sub zero! E cel mai mare frig pe care l-am simţit până acum.

— Încă 10 grade, adăugă André Vasling şi mercurul va îngheţa. O tăcere de înmormântare urmă această cugetare.

Pe la 8 dimineaţa, Penellan încercă pentru a doua oară să iasă din casa de zăpadă, ca să-şi dea seama de situaţie. Trebuia de altfel să dea o ieşire fumului pe care vântul îl respinsese de mai multe ori în interiorul colibei.

Marinarul îşi închise bine hainele, îşi astupă gura cu ajutorul unei batiste şi ridică pânza.

Deschizătura era în întregime închisă de o zăpadă tare ca fierul. Penellan îşi luă băţul cu fier în vârf şi izbuti să-l bage în această masă densă; dar groaza îi îngheţă sângele în vene când simţi capătul băţului său că nu era liber şi se oprea în ceva tare.

— Cornbutte! spuse el căpitanului care se apropiase de dânsul, suntem îngropaţi sub zăpada asta!

— Ce spui? exclamă Jean Cornbutte.

— Spun că zăpada s-a fărâmiţat şi a îngheţat în jurul nostru şi asupra noastră, astfel încât suntem îngropaţi de vii!

— Să încercăm să dărâmăm această masă de zăpadă, răspunse căpitanul.

Cei doi prieteni se opintiră să dărâme piedica ce le închidea uşa, dar nici s-o urnească din loc nu putură. Zăpada forma un gheţar care avea mai mult de 5 picioare grosime şi devenise una cu casa.

Jean Cornbutte nu-şi putu stăpâni un ţipăt, care îi deşteptă pe Misonne şi André Vasling. O înjurătură izbucni printre dinţii acestuia din urmă; expresia feţei i se schimonosi.

În această clipă, o fumăraie mai deasă decât oricând se abătu în interior, căci nu putea să aibă nicio ieşire.

— Blestem! strigă Misonne. Ţeava sobei este astupată de gheaţa de afară!

Penellan îşi luă iar băţul şi dărâmă soba, după ce aruncă zăpadă peste tăciuni ca să-i stingă, lucru ce produse un aşa fum încât abia se putea zări lucirea lămpii; apoi încercă să elibereze de gheţuri deschizătura, cu băţul lui, dar nu dădu decât de o stâncă de gheaţă.

Nu se mai putea aştepta decât la un sfârşit fioros, după o agonie îngrozitoare. Fumul intra în gâtul nenorociţilor, pricinuindu-le o durere de nedescris. Curând, aerul urma să le lipsească cu desăvârşire.

Maria se trezi atunci, şi, prezenţa ei care-l deznădăjdui pe Jean Cornbutte, îl mai încuraja pe Penellan. Cârmaciul îşi spuse că această copilă nu putea fi menită unei morţi atât de îngrozitoare!

— Ei bine! zise tânăra fată, aţi făcut prea mult foc? Camera e plină de fum!...

— Da... da... răspunse cârmaciul bâiguind.

— Se şi vede bine, reluă Maria, căci nu e frig şi de mult timp n-am mai simţit noi atâta căldură.

Nimeni nu cuteză să-i spună adevărul!

— Haide Marie, zise Penellan bruscând lucrurile, ajută-ne să pregătim prânzul. E prea frig ca să ieşim afară. Uite

lampa, uite spirtul, uite cafeaua. Haideţi, voi ceilalţi, puţin pemmican mai întâi, deoarece afurisita asta de vreme ne împiedică să vânăm.

Aceste cuvinte îi reînsufleţiră pe tovarăşii săi.

— Întâi să mâncăm, adăugă Penellan şi vom vedea după aceea cum o să ieşim de aici.

Penellan trecu la fapte şi-şi mancă cu poftă porţia.

Tovarăşii săi îl imitară şi băură după aceea o ceaşcă de cafea fierbinte, lucru ce le mai dădu curaj; apoi Jean Cornbutte hotărî cu o mare energie, să încerce imediat mijloacele de salvare.

Atunci André Vasling spuse:

— Dacă mai durează încă, ceea ce-i probabil, trebuie să fim îngropaţi la 10 picioare sub zăpadă, căci nu se mai aude niciun zgomot de afară!

Penellan se uită la Maria, care înţelese adevărul celor spuse. Ea totuşi nu era foarte speriată.

Penellan înroşi mai întâi la flacăra lămpii de spirt vârful băţului său de fier, pe care-l introduse succesiv în cele 4 ziduri de gheaţă, dar în niciunul nu găsi o ieşire. Jean Cornbutte hotărî atunci să găurească o deschizătură în uşă. Gheaţa era atât de tare încât cuţitul cu greu intra în ea. Bucăţile ce izbuteau să le scoată năpădiră în curând în colibă. După două ore de trudă chinuitoare, galeria săpată avea 3 picioare adâncime.

Trebuiau deci să se gândească la un mijloc mai rapid, căci ceea ce făcuseră până atunci era mult prea puţin. Cu cât săpau mai adânc, cu atât gheaţa devenea mai tare iar efortul creştea considerabil. Penellan avu ideea de a se servi de lampa de spirt pentru a topi gheaţa în direcţia voită. Era un mijloc primejdios, căci dacă întemniţarea s-ar fi prelungit, acest spirt, din care marinarii nu aveau decât o cantitate mică, le-ar lipsi când ar fi trebuit să pregătească masa. Totuşi, acest plan obţinu aprobarea tuturor şi a fost pus în executare. Mai întâi săpară o gaură de 3 picioare adâncime şi 1 picior diametru pentru a aduna apa ce ar porni din topirea gheţii şi nu aveau să regrete această măsură de precauţie, căci apa se prelinse în curând sub

acţiunea focului pe care Penellan îl plimba de-a lungul masei de gheaţă.

Deschizătura se mări încetul cu încetul, dar nu puteau continua mult timp, căci apa se împrăştia şi peste veşminte. Penellan se văzu silit să înceteze după un sfert de oră şi să ia de acolo lampa pentru a se usca el însuşi. Misonne nu întârzie să-i ia locul cu tot atât de multă râvnă.

După două ore de muncă, deşi galeria avea deja 5 picioare adâncime, bastonul de fier nu putuse găsi o ieşire afară.

— Nu este cu putinţă, zise Jean Cornbutte, ca zăpada să fi căzut aşa din belşug! Trebuie să fi fost fărâmiţată de vânt şi adusă aici. Poate că ar fi trebuit să ne pregătim pentru a scăpa prin alt loc.

— Nu ştiu, răspunse Penellan, dar chiar dacă ar fi pentru a nu ne descuraja tovarăşii, trebuie să continuăm să găurim zidul în aceeaşi direcţie. Este cu neputinţă să nu dăm de o ieşire.

— N-o să ne lipsească spirtul? întrebă căpitanul.

— Sper că nu, răspunse Penellan, dar cu condiţia totuşi, să ne lipsim de cafea sau de băuturi calde! De altfel, nu asta este ceea ce mă neliniştеşte.

— Dar ce mai este, Penellan? întrebă Jean Cornbutte.

— O să se stingă lampa din lipsă de ulei şi vom ajunge la sfârşitul merindelor.

Apoi Penellan se duse să-l înlocuiască pe André Vasling, care lucra cu spor pentru salvarea tuturor.

— Domnule Vasling, îi spuse el, îţi voi lua eu locul, dar veghează bine la orice ameninţare de prăbuşire, pentru a avea timp s-o preîntâmpinăm.

Clipa de odihnă sosise şi după ce Penellan mai scobi încă un picior în galerie, veni să se culce lângă tovarăşii săi.

XI
UN NOR DE FUM

A doua zi când marinarii se treziră, o beznă deplină îi învăluia. Lampa se stinsese. Jean Cornbutte îl trezi pe Penellan pentru a-i cere amnarul, pe care acesta i-l dădu. Penellan se ridică să aprindă lampa de spirt dar, ridicându-se, capul lui se izbi de tavanul de gheaţă. A fost înspăimântat, căci în ajun încă mai putea să stea în picioare. Cu ajutorul lămpii cu spirt văzu că tavanul se lăsase cu un picior mai jos.

Penellan se apucă de lucru cu furie.

În această clipă tânăra fată, la licăririle ce le răsfrângea lampa de spirt pe chipul cârmaciului, înţelese că deznădejdea şi voinţa lucrau pe aspra-i înfăţişare.

„Ea nu poate muri astfel!” exclamă în sinea lui.

Luă din nou lampa de spirt şi se apucă iar de mărit îngusta deschizătură. Acolo, cu o mână vânjoasă îşi vârî băţul cu vârf de fier şi nu mai simţi împotrivire. Aşadar ajunsese la straturile moi ale zăpezii? Îşi scoase băţul şi o rază strălucitoare se furişă în casa de gheaţă.

— La mine, prieteni! exclamă el.

Şi cu picioarele şi cu mâinile, dădu la o parte zăpada dar suprafaţa exterioară nu era dezgheţată, aşa cum crezuse el. O dată cu raza de lumină pătrunse în colibă un frig straşnic şi-i cuprinse toate părţile umede care se întăriră într-o clipă. Cu ajutorul cuţitului, Penellan mări deschizătura şi putu în cele din urmă să inspire aerul curat. Căzu în genunchi pentru a mulţumi Domnului şi în curând lângă el veni tânăra fată şi însoţitorii săi.

O lună luminoasă lumina cerul. Dar frigul era groaznic iar marinarii se înapoiară în coliba de gheaţă. Penellan privi în jur. Promontoriul nu mai era acolo şi coliba de gheaţă se afla în mijlocul unei întinse câmpii de gheaţă. Penellan voi să se îndrepte spre sania unde erau merindele; sania dispăruse.

Temperatura îl sili să intre înăuntru. Nu vorbi, nimic cu

tovarăşii săi. Mai întâi de toate trebuia să-şi usuce hainele cu ajutorul lămpii de spirt. Termometrul pus o clipă la aer coborî la 30 de grade sub zero.

După o oră, André Vasling şi Penellan se hotărâră să înfrunte atmosfera exterioară. Ei se înfăşurară în hainele lor încă umede şi ieşiră prin deschizătura ai cărei pereţi căpătaseră tăria stâncii.

— Am fost târâţi spre nord-est, zise André Vasling, orientându-se după stelele ce licăreau cu o nespusă frumuseţe.

— N-ar fi rău, răspunse Penellan, dacă ne-ar fi însoţit şi sania noastră!

— Ce?... Sania nu mai este acolo? întrebă André Vasling. Dar atunci suntem pierduţi!...

— Să o căutăm, răspunse Penellan.

Se învârtiră în jurul colibei care forma un bloc de 15 picioare înălţime. O nesfârşită întindere de zăpadă căzuse în timpul furtunii şi vântul o troieni lângă singura ridicătură ce-o prezenta câmpia. Blocul întreg, fusese târât de vânt în mijlocul gheţarilor sfărâmaţi la mai bine de 20 de mile nord-est şi prizonierii suferiseră soarta temniţei lor plutitoare. Sania care se afla pe un alt gheţar, cu siguranţă fusese aruncată în altă parte, căci nu se mai zărea nicio urmă, iar câinii trebuie să fi murit în această îngrozitoare furtună.

André Vasling şi Penellan simţiră că li se furişează în suflet disperarea. Ei nu mai cutezau să mai intre în casa de gheaţă. Nu îndrăzneau să aducă această veste nenorocită tovarăşilor lor de suferinţă. Se urcară pe blocul de gheaţă, acelaşi în care se afla scobită coliba şi nu zăriră nimic altceva decât această nemărginire albă ce-i înconjura din toate părţile. Răceala le amorţea membrele iar umezeala hainelor lor se preschimba în ţurţuri ce atârnau pe lângă ei.

În clipa când Penellan voi să coboare de pe înălţimea de gheaţă, aruncă o privire spre André Vasling. Îl văzu că se uită cu lăcomie într-o parte, apoi că tresare şi se îngălbeneşte.

— Ce ai domnule Vasling? îl întrebă el.

— Nu-i nimic! răspunse acesta. Să ne dăm jos şi să ne pregătim de plecare cât mai repede de pe aceste meleaguri pe care n-ar fi trebuit niciodată să călcăm.

Dar în loc să se supună, Penellan îşi îndreptă privirea spre partea aceea, care atrase atenţia secundului său. Un efect cu totul deosebit se produse în el, căci dădu drumul unui ţipăt de bucurie şi exclamă:

— Dumnezeu fie binecuvântat!

Un fum uşor se înălţa spre nord-est. Nu era posibil să se înşele. Acolo respirau făpturi omeneşti. Ţipetele de bucurie ale lui Penellan îi atraseră şi pe tovarăşii săi şi toţi se putură convinge cu proprii lor ochi că timonierul avea dreptate.

Imediat, fără să le mai pese de lipsa merindelor, fără să se gândească la asprimea temperaturii, învăluiţi în hainele lor, înaintară cu paşi mari spre locul arătat.

Fumul se înălţa spre nord-est şi mica ceată luă cu asalt acea direcţie. Ţelul de atins se afla la 5 sau 6 mile aproximativ dar era destul de greu să păstreze linia dreaptă. Fumul dispăruse şi nimic nu putea servi ca punct de reper, căci câmpia de gheaţă era în întregime unită. Era deci important să nu se abată de la drumul drept.

— Deoarece nu ne putem călăuzi după lucruri îndepărtate, zise Jean Cornbutte, iată varianta cea mai bună: Penellan va merge înainte, Vasling la 20 de paşi în urma lui, eu la 20 de paşi în urma lui Vasling. Voi putea constata atunci dacă Penellan nu se îndepărtează din linia dreaptă.

Mersul dură astfel o jumătate de oră, când Penellan se opri ciulind urechea.

Grupul de marinari se strânse laolaltă.

— Nu aţi auzit nimic? îi întrebă el.

— Nimic, răspunse Misonne.

— E ciudat! exclamă Penellan. Mi s-a părut că din partea aceea se aud ţipete.

— Ţipete? întrebă tânăra fată. Am fi deci aproape de ţelul nostru!...

— Asta nu-i un motiv, răspunse André Vasling. Sub aceste latitudini ridicate şi pe aceste mari geruri, sunetul se

transmite la depărtări extraordinare.

— Orice ar fi, zise Jean Cornbutte, să mergem pentru a nu apuca să degerăm.

— Nu! exclamă Penellan. Ascultaţi!

Câteva sunete slabe, dar totuşi precipitate se auziră. Aceste strigăte păreau ţipete de durere şi chin. Ele se reînnoiră de două ori. Ai fi zis că este un strigăt de ajutor. Apoi totul se cufundă în tăcere.

— Nu m-am înşelat, zise Penellan. Înainte!

Şi el începu să alerge în direcţia acelor ţipete. Făcu astfel aproape două mile şi uimirea a fost mare când zări un om culcat pe gheaţă. El se apropie de dânsul, îl ridică şi înălţă braţele la cer cu disperare.

André Vasling care-l urma de aproape cu restul marinarilor, alergă şi strigă:

— E unul dintre naufragiaţi. E marinarul nostru, Cortrois!

— E mort, răspunse Penellan, mort de frig!

Jean Cornbutte şi Maria ajunseră lângă cadavrul pe care gheaţa îl şi înţepenise. Disperarea se întipări pe toate feţele. Mortul era unul dintre tovarăşii lui Ludovic Cornbutte.

— Înainte! exclamă Penellan.

Merseră încă timp de o jumătate de oră, fără a spune o vorbă şi zăriră o ridicătură a solului, care desigur, că trebuia să fie pământul.

— Este insula Schanon, zise Jean Cornbutte.

După o milă, ei zăriră clar fumul ce ieşea dintr-o colibă de zăpadă, închisă cu o uşă de lemn. Ei strigară. Doi oameni ieşiră atunci afară din colibă şi printre dânşii, Penellan îl recunoscu pe Pierre Nouquet.

— Pierre! strigă el.

Acesta stătea acolo ca un năuc, neavând cunoştinţă de ceea ce se petrecea în jurul său. André Vasling privea cu nelinişte amestecată cu o crudă bucurie pe tovarăşii lui Pierre Nouquet, căci nu-l recunoştea printre ei pe Ludovic Cornbutte.

— Pierre, eu sunt! exclamă Penellan. Aceştia sunt toţi prietenii tăi! Pierre Nouquet veni şi căzu în braţele

bătrânului său tovarăş.

— Şi fiul meu!... Şi Ludovic! exclamă Jean Cornbutte cu accentul celei mai adânci disperări.

XII
ÎNAPOIEREA CORĂBIEI

În acea clipă, un om, aproape mort, ieşi din colibă şi se târî pe gheaţă. Era Ludovic Cornbutte.

— Fiul meu!

— Logodnicul meu!

Aceste două ţipete porniră în acelaşi timp şi Ludovic Cornbutte căzu leşinat în braţele tatălui şi a logodnicei lui, care îl târâră în colibă, unde îngrijirile lor îl reînsufleţiră.

— Tată! Maria! exclamă Ludovic Cornbutte. Deci v-am revăzut înainte de a muri!

— N-ai să mori! răspunse Penellan, căci toţi prietenii tăi sunt pe lângă tine!

Pierre Nouquet nu mai putea de bucurie. Săruta pe toată lumea; apoi aruncă lemne în sobă şi în curând, o temperatură plăcută se răspândi în întreaga colibă.

Acolo erau încă doi bărbaţi, pe care nici Jean Cornbutte, nici Penellan nu-i cunoştea.

Erau Jorki şi Herming, singurii doi marinari norvegieni ce rămaseră din echipajul lui *Frooem.*

— Prieteni, suntem aşadar salvaţi! spuse Ludovic Cornbutte. Tată! Maria! V-aţi expus atâtor pericole...

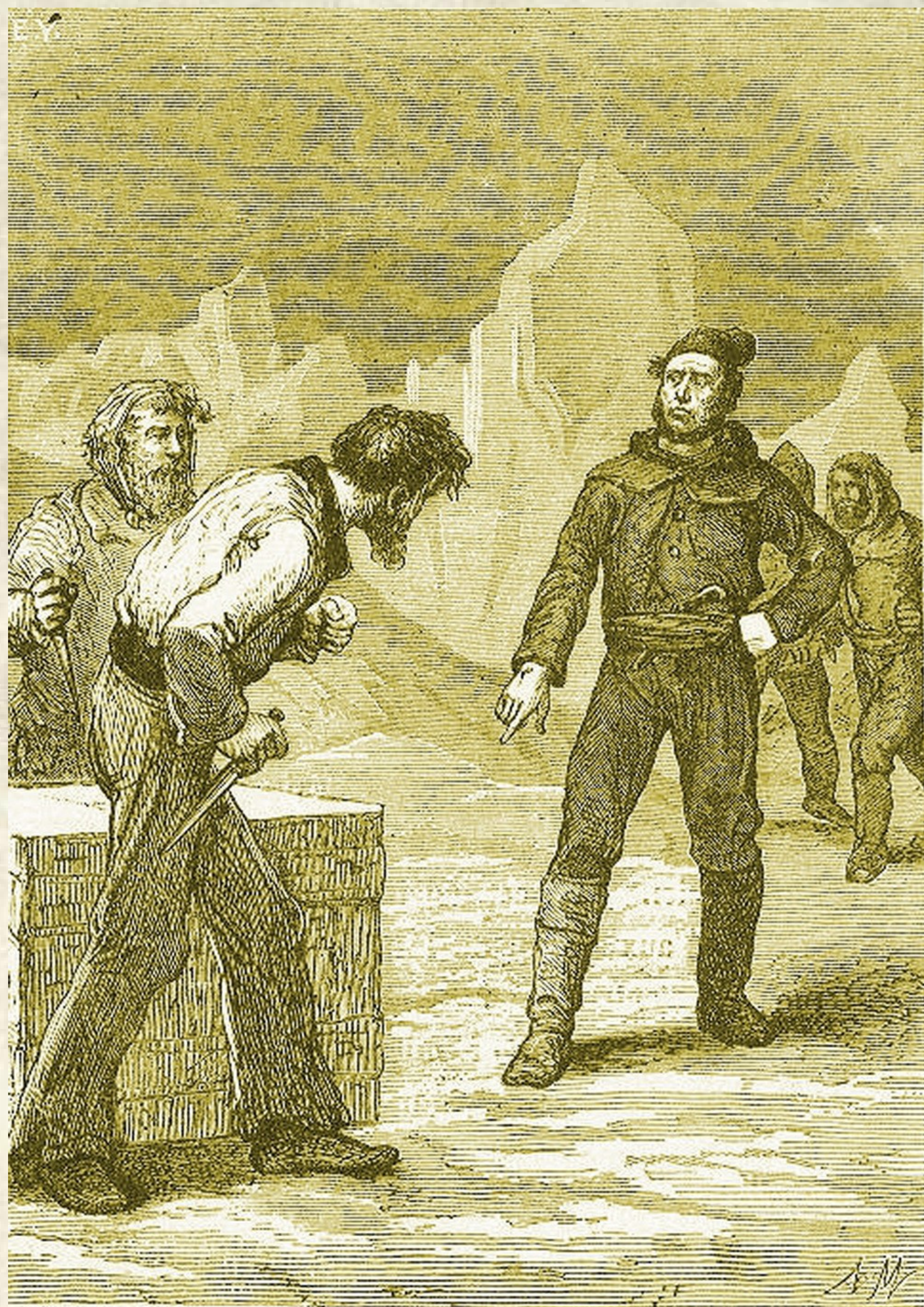
— Nu ne pare rău Ludovic, răspunse Jean Cornbutte. Bricul tău *Tânăra îndrăzneaţă* este bine ancorat între gheţuri la 60 de leghe de aici. Vom merge la ea cu toţii.

— Când se va înapoia Cortrois, spuse Pierre Nouquet, va fi straşnic de mulţumit!

O tristă tăcere urmă acestei cugetări şi Penellan îl informă pe Pierre Nouquet şi pe Ludovic Cornbutte despre moartea tovarăşului lor, pe care îl ucise frigul.

— Dragii mei, zise Penellan, vom aştepta aici ca să scadă frigul. Aveţi merinde şi lemne?

— Da, de ars vom arde ceea ce a mai rămas din *Frooem.* *Frooem* fusese târâtă într-adevăr la 4.000 de mile de locul unde ierna Ludovic Cornbutte. Acolo a fost sfărâmat de

gheţarii ce pluteau în timpul dezgheţului şi naufragiaţii au fost târâţi cu o parte a sfărâmăturilor din care era construită coliba lor, pe ţărmul meridional al insulei Schanon.

Naufragiaţii se aflau în număr de 5. Ludovic Cornbutte, Cortrel, Pierre Nouquet, Jorki şi Herming, restul echipajului norvegian, fusese surprins în şalupă în momentul scufundării.

Îndată ce Ludovic Cornbutte, târât de gheţari, văzându-i pe aceştia adunându-se în jurul lui, luase toate măsurile pentru a petrece iarna. Era un bărbat energic, de o mare hărnicie şi un mare curaj; dar în ciuda tăriei sale, fusese învins de acest climat îngrozitor şi când îl regăsi tatăl său, nu se mai aştepta la altceva decât să moară. De altfel nu avea de luptat numai cu elementele naturii ci şi cu rea-voinţa celor doi marinari norvegieni, care-i datorau viaţa. Aceştia erau doi sălbatici, aproape incapabili de sentimentele cele mai fireşti. Aşa că atunci când Ludovic Cornbutte a avut prilejul să vorbească cu Penellan, îi recomandă să se păzească de ei. La înapoiere, Penellan îl puse la curent cu purtarea lui André Vasling. Ludovic Cornbutte nu putu crede una ca asta, dar Penellan îi dovedi că de la dispariţia sa, André Vasling, lucrase în aşa fel încât să-şi asigure mâna tinerei fete.

Întreaga zi a fost folosită pentru odihnă şi plăcerea revederii. Misonne şi Pierre Nouquet uciseră câteva păsări de mare, lângă casă, de care nu era tocmai cuminte să se depărteze. Aceste merinde proaspete şi focul aţâţat, redară puterea celor mai bolnavi. Ludovic Cornbutte însuşi se simţi mult mai bine. Era întâia clipă de plăcere ce o simţeau aceşti oameni cumsecade. Aşa că o sărbătoriră cu avânt, în această mizerabilă colibă, la 600 de leghe în mările Nordului, pe un frig de 30 de grade sub zero.

Această temperatură dură până la sfârşitul lunii şi numai pe 17 noiembrie, la 8 zile după întâlnirea lor, se gândi Jean Cornbutte şi tovarăşii săi la plecare. Nu mai aveau decât lucirea stelelor pentru a se călăuzi, dar frigul era mai puţin aspru şi căzu chiar puţină zăpadă.

Înainte de a părăsi acel loc, săpară un mormânt bietului Cortrois. Tristă ceremonie care îi mâhni mult pe toţi. Era primul dintre ei care nu avea să-şi mai revadă ţara.

Misonne construise din scândurile colibei un fel de sanie destinată transportului alimentelor şi marinarii o traseră rând pe rând. Jean Cornbutte îndreptă mersul pe căile mai înainte străbătute. Taberele se organizau în ceasul de odihnă, cu o mare grabă. Jean Cornbutte spera să se regăsească depozitele de merinde, ce deveneau aproape neapărat necesare cu această sporire de 4 inşi. Aşa că el căuta să nu se îndepărteze de la traseul stabilit.

Printr-un noroc providenţial, a găsit sania, care se proptise lângă promontoriul lângă care fuseseră cu toţii atât de expuşi. Câinii după ce-şi mâncară curelele cu care erau înhămaţi, spre a-şi îndestula foamea, dăduseră buzna în proviziile din sanie. Asta îi oprise locului şi tot asta a fost călăuza ce atrase ceata spre sania în care se aflau încă merinde într-o mare cantitate.

Mica ceată îşi reluă drumul spre golful de iernare.

Câinii au fost înhămaţi la sanie şi nu se mai întâmplă nimic deosebit.

Se constată doar că Aupic, André Vasling şi norvegienii stăteau mai de-o parte şi nu se amestecau cu tovarăşii lor dar, fără să ştie, erau îndeaproape supravegheaţi. Totuşi această sămânţă de zâzanie aruncă nu doar o dată groază în sufletul lui Ludovic Cornbutte şi a lui Penellan.

Pe 7 decembrie, la 20 de zile după întâlnirea lor, zăriră golful unde ierna *Tânăra îndrăzneaţă.* Mare le-a fost mirarea văzând bricul cocoţat la aproape 4 metri în aer, pe nişte bulgări mari de gheaţă. Alergară foarte îngrijoraţi spre tovarăşii lor şi au fost primiţi cu chiote de bucurie de Gervique Turquiette şi Gradlin. Toţi erau pe deplin sănătoşi cu toate că trecuseră şi ei prin cele mai mari primejdii.

Vijelia fusese simţită în toată marea polară. Gheţurile fuseseră sfărâmate şi mişcate din loc şi alunecând unele peste altele, cuprinseră albia pe care se aflase corabia. Greutatea lor specifică tinzând să le aducă la suprafaţa apei, căpătaseră o incalculabilă putere şi astfel bricul se

văzu dintr-o dată înălţat deasupra malului mării.

Primele clipe au fost dăruite bucuriei înapoierii. Marinarii s-au bucurat că au găsit totul în bună stare, ceea ce le asigura negreşit o iarnă aspră dar de îndurat. Aruncarea în afară a vasului nu-l zguduise. Era foarte solid. Când avea să vină vremea dezgheţului, nu vor avea altceva de făcut decât să alunece pe un plan aplecat, să fie într-un cuvânt „lansat” în marea devenită iarăşi liberă.

Dar o veste rea îi posomorî faţa lui Jean Cornbutte şi a tovarăşilor săi. În timpul viforniţei magazia din zăpadă, construită pe coastă, fusese în întregime sfărâmată.

Merindele ce le conţinea fuseseră împrăştiate şi nu mai fusese posibil să salveze cea mai mare parte din ele. De îndată ce se află nenorocirea, Jean şi Ludovic Cornbutte vizitară cala şi cambuza bricului pentru a vedea la ce se puteau aştepta din tot ce le mai rămăsese ca merinde.

Dezgheţul nu putea să se producă înainte de luna mai şi bricul nu putea pleca din golful de iernare decât atunci. Şi erau 5 luni de iarnă ce trebuiau petrecute în mijlocul gheţurilor, în care timp trebuiau hrăniţi 14 oameni. După multe socoteli, Jean Cornbutte înţelese că ar ajunge numai bine până în clipa plecării, punându-i pe toţi la jumătate de porţie. Deci vânatul era obligatoriu, pentru a procura hrană mai multă.

De teamă ca această nenorocire să nu se repete, hotărâră să nu se mai depoziteze nimic pe uscat. Totul rămase pe bric şi se aşezară de asemenea paturi noi pentru noii sosiţi în locuinţa marinarilor. Turquiette, Gervique şi Gradlin, în timpul lipsei tovarăşilor lor, săpaseră o scară în gheaţă ce le permitea să se urce fără greutate pe puntea corăbiei.

XIII
CEI DOI POTRIVNICI

André Vasling prinsese prietenie mare pentru cei doi marinari norvegieni. Aupic făcea de asemenea parte din ceata lor, care stătea în general la o parte, dezaprobând cu glas tare toate noile măsuri. Dar Ludovic Cornbutte, căruia tatăl său îi predase din nou comanda bricului, redevenit stăpân pe bordul vasului, nu înţelegea să stea mult la discuţie în această privinţă şi cu toate poveţele Mariei, care-l îmbia să întrebuinţeze blândeţea, el spuse că voia să i se supună toţi din toate punctele de vedere.

Totuşi, cei doi norvegieni izbutiră după două zile să pună mâna pe o ladă cu came sărată. Ludovic Cornbutte ceru să-i fie înapoiată imediat, dar Aupic le luă partea şi André Vasling dădu de înţeles că măsurile privitoare la hrană nu puteau dăinui mult timp.

Nu era nevoie de dovedit acestor nenorociţi că în interesul obştesc se făcea aşa, ştiau bine că totul nu este decât un pretext pentru a se răzvrăti. Penellan înainta spre cei doi norvegieni, care îşi scoaseră cuţitele dar, ajutat de Misonne şi Turquiette, izbuti să îi dezarmeze şi luă înapoi lada cu carne sărată. André Vasling şi Aupic, văzând că afacerea lua o întorsătură împotriva lor, nu se amestecară deloc. Totuşi, Ludovic Cornbutte îl luă pe secund într-o parte şi-i spuse:

— André Vasling, eşti un mizerabil. Îţi cunosc toată purtarea şi ştiu la ce vor duce toate uneltirile dumitale; cum mântuirea întregului echipaj îmi este încredinţată mie, dacă vreunul dintre voi se gândeşte să pună ceva rău la cale, îl ucid înfigându-i cu propria-mi mână pumnalul în piept.

— Ludovic Cornbutte, răspunse secundul, îţi este uşor să faci pe şeful, dar adu-ţi aminte că supunerea ierarhică nu mai există aici şi că numai cel mai puternic face legea.

Tânăra fată nu tremurase niciodată în faţa primejdiilor mărilor polare, dar îi era teamă de această ură a cărei

pricină era chiar ea şi energia lui Ludovic Cornbutte abia

liniştească.

Cu toată această declaraţie de război, mesele se luau la aceleaşi ore şi în comun. Vânătoarea asigura încă vreo câţiva ptarmigani şi ceva iepuri albi, dar cu apropierea frigului avea să lipsească şi acest izvor de alimentare. Aceste geruri începură la solstiţiu, în ziua de 22 decembrie, zi în care termometrul scăzu la 35 de grade sub zero.

Ei simţiră dureri în urechi, în nas, în toate extremităţile corpului, au fost cuprinşi de o doborâtoare toropeală, amestecată cu durere de cap, iar răsuflarea le era din ce în ce mai grea.

În acea stare nu aveau curajul să iasă la vânat sau să facă vreo mişcare. Stăteau înfriguraţi în jurul sobei care nu le dădea îndeajuns căldură şi cum se îndepărtau puţin, simţeau că li se răceşte fără veste sângele în vene.

Jean Cornbutte îşi văzu sănătatea rău zdruncinată şi nu mai putea ieşi din odăiţa lui. Simptomele scorbutului se manifestau, picioarele i se umplură de pete alburii.

Tânăra fată era sănătoasă şi se ocupa cu îngrijirea bolnavului, cu o pricepere de soră de caritate. Aşa că toţi aceşti viteji marinari o binecuvântau în adâncul inimilor lor.

Ziua de 1 ianuarie a fost una dintre cele mai triste zile a iernatului lor. Vântul era din cale afară de puternic şi frigul de nesuportat. Nu puteai ieşi fără să te expui degerăturilor. Cei mai curajoşi trebuiau să se mărginească a se plimba pe puntea adăpostită de cort. Jean Cornbutte, Gervique şi Gradlin nu se ridicară din pat. Cei doi norvegieni, Aupic şi André Vasling, a cărui sănătate se ţinea bine, aruncau priviri sălbatice spre tovarăşii lor, pe care îi vedeau pierind.

Ludovic Cornbutte îl duse pe Penellan pe punte şi-l întrebă unde erau proviziile de combustibil.

— Cărbunele este terminat demult, răspunse Penellan şi o să ne ardem ultimele bucăţele de lemn!

— Dacă nu izbutim să combatem acest frig, zise Ludovic Cornbutte, suntem pierduţi!...

— Ne mai rămâne o posibilitate, răspunse Penellan,

aceea de a arde ceea ce putem din bricul nostru, de la vârfurile catargelor, până la linia de plutire, ba chiar, la nevoie, putem să-l stricăm cu totul şi să reconstruim o corabie mai mică.

— Aceasta este o alternativă extremă, răspunse Ludovic Cornbutte. Este destul de neobişnuit faptul că oamenilor noştri le scad puterile iar acelea ale vrăjmaşilor noştri sporesc.

— Este adevărat, exclamă Penellan, dar mai mult decât a veghea zi şi noapte, nu ştiu ce am mai putea face.

— Să ne luăm securile, spuse Ludovic Cornbutte şi să strângem lemne de foc.

Cu tot frigul, ei se urcară la lemnăria din faţa vasului şi tăiară tot lemnul ce nu era neapărat necesar corăbiei. Apoi se înapoiară cu această nouă provizie. Căminul a fost din nou umplut şi un om a rămas de pază pentru a împiedica focul să se stingă.

În acel timp, Ludovic Cornbutte şi prietenii săi se simţeau rupţi de oboseală. Ei nu puteau încredinţa niciun amănunt al vieţii obşteşti duşmanilor lor. Copleşiţi de toate grijile casnice, simţiră în curând că le seacă puterile.

Jean Cornbutte se îmbolnăvi de scorbut, cu dureri de nesuportat. Gervique şi Gradlin se îmbolnăviră şi ei de aceeaşi boală. Fără provizia de zeamă de lămâie, cu care se aprovizionaseră din belşug, aceşti nenorociţi ar fi murit repede din cauza durerilor. Aşa că nu se cruţă deloc acel leac mântuitor.

Dar într-o zi, 15 ianuarie, când Ludovic Cornbutte coborî în magazie pentru a primeni proviziile de lămâi, rămase încremenit văzând că butoaiele unde erau închise, dispărură. Se urcă iar la Penellan şi-i comunică această nouă nenorocire. Se săvârşise un furt şi făptaşii erau uşor de recunoscut. Ludovic Cornbutte înţelese atunci pentru ce se menţinea sănătatea duşmanilor săi. Ai săi nu mai aveau acum puterea să smulgă aceste provizii, de care atârna viaţa lui şi a tovarăşilor săi şi rămase pentru prima oară cufundat într-o mohorâtă deznădejde!

XIV
AMĂRĂCIUNE

În ziua de 20 ianuarie, cea mai mare parte dintre aceşti nenorociţi, nu se mai simţiră în putere să se ridice din paturile lor. Fiecare din ei, în afară de învelitorile sale de lână, avea o piele de bivol, care îi ocrotea împotriva frigului, dar de îndată ce încercau să-şi scoată braţul în aer, simţeau o asemenea durere, încât trebuiau să-l ascundă imediat.

Totuşi, Ludovic Cornbutte aprinse focul. Penellan, Misonne şi André Vasling se ridicară din pat şi veniră să se apropie de foc. Penellan pregăti cafea fierbinte şi le mai dădu puţină vlagă, tot aşa şi Mariei, care veni să mănânce la dânşii.

Ludovic Cornbutte se apropie atunci de patul tatălui său, care era aproape mort şi ale cărui picioare erau aproape zdrobite de boală. Bătrânul marinar şopti câteva cuvinte fără şir, cuvinte ce sfâşiară inima fiului său:

— Ludovic! spuse el, o să mor!... Ah! Cât mai sufăr!... Scapă-mă! Ludovic Cornbutte luă o hotărâre decisivă. Se întoarse spre secund şi-i spuse abia stăpânindu-se:

— Ştii unde sunt lămâile, Vasling?

— În cambuză cred, răspunse secundul fără tulburare.

— Ştii bine că nu mai sunt acolo, deoarece le-ai furat!

— Dumneata eşti stăpânul, Ludovic Cornbutte, răspunse cu ironie André Vasling, şi-ţi este îngăduit să spui şi să faci totul!

— Fie-ţi milă Vasling; tata moare! Îl poţi scăpa! Răspunde!...

— Nu am nimic de răspuns, zise André Vasling.

— Mizerabile! exclamă Penellan, aruncându-se asupra secundului cu pumnalul în mână.

— Băieţii mei, la mine! strigă André Vasling, dându-se în spate. Aupic şi cei doi marinari norvegieni săriră din paturile lor şi se aşezară în spatele lui. Misonne, Turquiette, Penellan şi Ludovic se pregătiră de apărare. Pierre Nouquet

şi Gradlin, deşi tare bolnavi, se ridicară pentru a-i ajuta.

— Sunteţi încă prea puternici pentru noi, spuse atunci André Vasling.

Marinarii erau atât de slăbiţi, încât nu cutezară să se năpustească asupra acestor 4 mizerabili, căci în caz de înfrângere ar fi fost pierduţi.

— André Vasling, zise Ludovic Cornbutte cu o voce mohorâtă, dacă moare tata, tu îl vei fi ucis iar eu te voi ucide ca pe un câine!

André Vasling şi complicii lui se retraseră în celălalt capăt al locuinţei şi nu răspunseră.

Trebui atunci să reînnoiască provizia de lemne şi cu tot frigul, Ludovic Cornbutte se urcă pe punte şi începu să taie o parte a lemnăriei de sus a bricului, dar se văzu nevoit să intre iar în cabină după un sfert de oră, căci altfel ar fi putut cădea fulgerat de frig. Trecând, aruncă o privire spre termometrul de afară şi văzu mercurul îngheţat. Deci frigul trecuse de 42 de grade sub zero. Timpul era uscat şi cerul senin. Vântul bătea dinspre miază-noapte. În ziua de 26, vântul se schimbă, sufla dinspre nord-est, iar afară termometrul arăta 35 de grade.

Jean Cornbutte era în agonie, fiul lui căutase în zadar vreun leac împotriva durerilor. Totuşi în acea zi, aruncându-se pe neaşteptate asupra lui André Vasling, izbuti să-i smulgă o lămâie pe care acesta se pregătea s-o sugă. André Vasling nu făcu niciun pas ca să i-o reia. Părea că aşteaptă prilejul dea-şi îndeplini sumbrele-i planuri.

Sucul acestei lămâi înapoie oarecum puterea lui Jean Cornbutte, dar ar fi trebuit să continue acest leac. Tânăra fată îl rugă în genunchi pe André Vasling, care nu-i răspunse şi Penellan auzi în curând pe mizerabil spunând tovarăşilor săi:

— Bătrânul e pe moarte! Gervique, Gradlin şi Pierre Nouquet nu preţuiesc mai mult. Ceilalţi îşi pierd zi pe zi puterile. Se apropie clipa când viaţa lor ne va aparţine.

Se hotărî atunci între Ludovic Cornbutte şi tovarăşii săi să nu mai aştepte şi să se folosească de puţina putere ce le rămăsese. Ei se hotărâră să lucreze în noaptea următoare

şi să-i ucidă pe acei mizerabili, pentru a nu fi ucişi de ei.

Temperatura mai urcase puţin. Ludovic Cornbutte se încumetă să iasă cu puşca pentru a procura ceva vânat.

Se îndepărtă cam la vreo 3 mile de corabie şi înşelat adesea de efectele oglindirii sau a răsfrângerii luminii se îndepărtă mai mult decât ar fi dorit. Era lucru nesocotit, căci urme proaspete de animale sălbatice se arătau. Ludovic Cornbutte nu voia totuşi să se înapoieze fără ceva carne proaspătă şi-şi continuă drumul; dar atunci simţi un ciudat sentiment ce-i învârtea capul, era ceea ce se numeşte „ameţeala albă”.

Într-adevăr, oglindirea colinelor de gheaţă şi a câmpiei îl cuprindea din cap până-n picioare şi i se părea că această culoare îl pătrunde şi-i pricinuieşte o greaţă irezistibilă. Ochiul lui era înceţoşat, privirea abătută.

El crezu că va înnebuni de atâta albeaţă. Fără a-şi da seama de acest groaznic efect, îşi urmă calea şi nu întârzie să facă să se înalţe un ptarmigan, pe care-l urmări cu aprindere.

Pasărea căzu în curând şi pentru a-l lua, Ludovic Cornbutte sărind de pe un gheţar pe câmpie, căzu greoi, căci făcuse o săritură de 10 picioare, deoarece răsfrângerea îl făcea să creadă că nu avea decât doi paşi de străbătut. Atunci îl cuprinse ameţeala şi fără să ştie de ce, începu să strige după ajutor timp de câteva minute, deşi nu-şi sfărâmase nimic în căderea sa. Frigul începând să-l cuprindă, reveni la sentimentul conservării şi se ridică cu greu.

Deodată, fără să-şi poată da seama, îl izbi un miros de untură arsă. Cum era în bătaia vântului dinspre corabie, bănui că mirosul acela venea de acolo şi nu pricepu în ce scop se ardea această untură, căci era periculos, deoarece acest miros putea atrage grupurile de urşi albi.

Ludovic Cornbutte reluă drumul spre bric, pradă unei griji, care în mintea lui întărâtată, se prefăcu în curând în groază. I se păru că nişte mormane uriaşe se mişcau la orizont şi se întreba dacă n-o să fie iar un cutremur de gheţuri. Mai mult, aceste mormane se interpuseră între el şi

corabie şi părea că se ridicau pe coastele bricului. Se opri ca să-i privească mai cu atenţie, şi groaza lui era nespus de mare când recunoscu o ceată de urşi polari uriaşi.

Aceste animale fuseseră atrase de acel miros de untură, miros ce îi trecu şi lui Ludovic Cornbutte pe la nas. Acesta se adăposti după un colnic şi numără 3 urşi care nu întârziară să se urce pe blocurile de gheaţă pe care se odihnea *Tânăra îndrăzneaţă.*

Nimic nu-l făcea să creadă că cei din interiorul corăbiei ar fi ştiut de primejdia ce-i ameninţa şi o groaznică nelinişte îi strânse inima. Cum să se împotrivească acestor duşmani de temut? André Vasling şi tovarăşii săi adunaseră pe bord toţi oamenii în acest pericol comun? Penellan şi ceilalţi, pe jumătate lipsiţi de hrană, amorţiţi de frig, puteau ei rezista acestor fiare de temut, pe care o foame nepotolită îi aţâţa? Oare nu vor fi surprinşi de am atac atât de rapid şi neprevăzut?

Ludovic Cornbutte se gândi astfel o clipă. Urşii urcaseră gheţarii şi se duceau să atace corabia. Ludovic Cornbutte putu să părăsească atunci blocul ce-l ocrotea, se apropie târându-se pe gheaţă şi în curând putu să vadă uriaşele animale sfâşiind cortul cu ghearele lor şi sărind pe punte. Ludovic Cornbutte se gândi să tragă un foc de armă, ca să-şi vestească tovarăşii, dar dacă aceştia se urcau fără a fi înarmaţi, ar fi clar sfâşiaţi în bucăţi şi nimic nu arăta că au cunoştinţă de marea primejdie.

XV
URŞII POLARI

După plecarea lui Ludovic Cornbutte, Penellan închisese cu grijă uşa locuinţei, care se deschidea în partea de jos a scării punţii. Se înapoie lângă cămin, a cărui pază şi-o luă, în timp ce tovarăşii săi se înapoiau în pat, pentru a găsi acolo puţină căldură.

Era 6 seara şi Penellan se puse să pregătească cina. Coborî în magazie ca să aducă nişte carne sărată pe care voia s-o înmoaie în apă clocotită. Când se urcă înapoi, găsi locul său ocupat de André Vasling, care puse bucăţi de untură să fiarbă într-o cratiţă.

— Eu eram acolo înaintea dumitale, spuse brusc Penellan lui André Vasling. De ce mi-ai luat locul?

— Pentru că am nevoie să-mi fierb cina mea, răspunse André Vasling.

— Ai să iei imediat asta, răspunse Penellan sau vom vedea!

— N-o să vedem nimic, răspunse André Vasling. Şi această mâncare va fierbe chiar fără voia dumitale.

— N-o să guşti din ea! exclamă Penellan, aruncându-se asupra lui André Vasling, care înşfacă cuţitul, strigând!

— Săriţi, norvegieni! Ajutor, Aupic!

Aceştia într-o clipă au fost în picioare, înarmaţi cu pistoale şi pumnale. Lovitura era pregătită.

Penellan se aruncă asupra lui André Vasling, care fără îndoială că îşi luase rolul de a se lupta singur, căci tovarăşii săi alergară la paturile lui Misonne Turquiette şi a lui Pierre Nouquet. Acesta din urmă fără apărare, copleşit de boală, era victima sălbăticiei lui Herming. Dulgherul înşfacă o secure şi părăsindu-şi patul se aruncă înaintea lui Aupic. Turquiette şi norvegianul Jorki se luptau cu înverşunare. Gervique şi Gradlin datorită suferinţelor nu mai aveau cunoştinţă de ce se petrecea în jurul lor.

Pierre Nouquet primi o lovitură de pumnal în coastă şi

Herming se înapoie spre Penellan care se bătea cu furie.

André Vasling îl prinsese cu braţele.

De la începutul luptei, cratiţa se răsturnase pe foc şi grăsimea revărsându-se pe cărbuni aprinşi, îmbibă atmosfera cu un miros infect: Maria se ridică cu ţipete de deznădejde şi se năpusti spre patul unde horcăia bătrânul Jean Cornbutte.

André Vasling, mai puţin voinic decât Penellan îşi simţi în curând braţele respinse de acelea ale cârmaciului. Erau prea aproape unul de altul, pentru a putea face uz de armele lor. Secundul zărindu-l pe Herming, exclamă:

— Sari Herming!

— Ajutor, Misonne! strigă la rându-i Penellan.

Dar Misonne se rostogolea pe jos cu Aupic, care căuta să-l străpungă cu pumnalul său. Securea dulgherului era o armă nu prea potrivită pentru apărare, căci n-o putea mânui, şi avea toate greutăţile din lume pentru a înlătura loviturile de pumnal ce i le expedia Aupic.

În acel timp, sângele curgea în mijlocul urletelor şi ţipetelor. Turquiette doborât de Jorki, om de o forţă puţin obişnuită, primise o lovitură de pumnal în umăr şi căuta zadarnic să apuce un pistol vârât la cingătoarea norvegianului.

Acesta îl strângea ca într-o menghină şi nu-i era cu putinţă nicio mişcare.

La strigătul lui André Vasling, pe care Penellan îl împingea spre uşa de la intrare, Herming alergă. În clipa când era gata să dea o lovitură de pumnal în spatele bretonului, acesta cu o straşnică lovitură de picior îl lungi jos. Sforţarea ce o făcu, îi îngădui lui André Vasling să-şi desfacă braţul drept din strânsoarea lui Penellan; dar uşa asupra căreia apăsau cu toată puterea lor, se prăbuşi fără veste şi André Vasling căzu în genunchi.

Un urlet îngrozitor izbucni pe neaşteptate şi un urs uriaş se ivi pe treptele scării. André Vasling îl zări cel dintâi. Nu era decât la 4 paşi de el, în aceeaşi clipă se auzi o detunătură şi ursul rănit şi înspăimântat se întoarse. André Vasling care izbutise să se ridice, se apucă să-l urmărească,

părăsindu-l pe Penellan.

Timonierul aşeză atunci la loc uşa dărâmată şi privi în juru-i. Misonne şi Turquiette erau strâns legaţi de duşmanii lor, fiind aruncaţi într-un colţ şi făceau zadarnice sforţări ca să-şi rupă legăturile. Penellan alergă în ajutorul lor, dar fu răsturnat de cei doi norvegieni şi de Aupic. Puterile lui sleite nu-i îngăduiră să se împotrivească celor 3 bărbaţi, care îl legară în aşa fel încât să nu poată face nicio mişcare. Apoi la strigătele secundului, aceştia alergară pe punte, crezând că au de furcă cu Ludovic Cornbutte.

Aici, André Vasling lupta împotriva unui urs, căruia îi dăduse chiar două lovituri de pumnal. Animalul lovind aerul cu uriaşele-i labe, căuta să-l ajungă pe André Vasling. Acesta puţin câte puţin împins spre parmaclâcul bordului, era pierdut, când izbucni o a doua detunătură. Ursul căzu. André Vasling ridicând capul îl zări pe Ludovic Cornbutte, între catargele de la mizenă, cu arma în mână. Ludovic Cornbutte îl ochise pe urs în inimă şi fiara murise.

Ura domină recunoştinţa din inima lui Vasling, dar înainte de a se satisface, privi în jurul său. Aupic avea capul zdrobit de lovitura unei labe şi zăcea fără viaţă pe punte, Jorki cu o secure în mână se apăra nu fără trudă de loviturile ce i le dădea cel de-al doilea urs, care îl ucise pe Aupic. Animalul primise două lovituri de pumnal şi totuşi se zbătea cu înverşunare. Un al treilea urs se îndrepta spre partea din faţă a corăbiei.

André Vasling nu se mai ocupă deci de dânşii, ci urmat de Herming, veni în ajutorul lui Jorki dar acesta prins între labele ursului fu zdrobit şi când animalul căzu sub loviturile lui Vasling şi Herming, care îşi descărcară asupră-i pistoalele, nu mai ţinea între labele lui decât un leş.

— Nu mai suntem decât doi, spuse André Vasling cu posomorâre şi sălbăticie; dar dacă vom muri, n-o să fie fără să ne răzbunăm!

Herming îşi încarcă din nou pistolul, fără a răspunde. Mai întâi de toate trebuia să scape de cel de-al treilea urs. André Vasling se uită spre partea din faţă a vasului şi nu-l văzu. Ridicând ochii, îl zări în picioare pe parmaclâc şi

agăţându-se chiar între catargele mizenei, ca să-l ajungă pe Ludovic Cornbutte, André Vasling lăsă să-i cadă arma, pe care o îndrepta spre animal şi o sălbatică bucurie i se zugrăvi în ochi.

— Ah! exclamă el. Îmi datorezi chiar această răzbunare.

În acel timp, Ludovic Cornbutte se refugiase în cafasul mizenei[9]. Ursul se urca mereu şi nu mai era decât la 6 picioare de Ludovic, când acesta îşi luă arma la umăr şi ochi animalul drept în inimă.

În ce-l priveşte pe André Vasling acesta îşi puse arma la umăr pentru a-l lovi pe Ludovic, după ce urma să cadă ursul.

Ludovic Cornbutte trase, dar nu părea să fi lovit ursul, căci dintr-o săritură el sări în cafas.

André Vasling scoase un strigăt.

— Herming! strigă el marinarului norvegian, du-te şi adu-o pe Maria. Du-te şi adu-mi logodnica!

Herming coborî scara locuinţei.

În acest timp, animalul furios se năpusti asupra lui Ludovic Cornbutte, care căuta un adăpost de cealaltă parte a catargului; dar în clipa când uriaşa labă se abătu pentru a-i sfărâma capul, Ludovic Cornbutte, apucă unul dintre drugii catargului, se strecură jos nu fără primejdie, căci la jumătatea drumului îi fluieră un glonte pe la ureche. André Vasling trăsese asupra sa şi greşise. Cei doi potrivnici se regăsiră faţă în faţă, cu cuţitele în mână.

Această luptă trebuia să fie hotărâtoare. Pentru a-şi mulţumi pe deplin răzbunarea, pentru ca s-o facă pe fată să asiste la moartea logodnicului ei, André Vasling se lipsise de ajutorul lui Herming. Deci nu trebuia să se bazeze decât pe el însuşi.

Ludovic Cornbutte şi André Vasling se apucară fiecare de guler şi se ţinură astfel încât să nu poată da îndărăt. Din doi unul trebuia să cadă mort. Îşi dădură groaznice lovituri deoarece nu putură să se ferească decât pe jumătate şi sângele curse în curând şi de-o parte şi de alta. André

---

[9] „Colivia” din lemn construită în vârful catargului, folosită de marinari pentru observaţii.

Vasling căuta să îşi încleşteze braţul drept în jurul gâtului potrivnicului său, pentru a-l doborî. Ludovic Cornbutte ştiind că acela care urma să cadă va fi pierdut, se feri şi izbuti să-l prindă cu amândouă braţele; dar în această mişcare îi scăpă pumnalul din mână.

Atunci, îi ajunseră la ureche nişte ţipete îngrozitoare. Era vocea Mariei, pe care Herming voia s-o târască. Furia îl cuprinse pe Ludovic Cornbutte, se înţepeni pentru a izbuti să-l îndoaie de şale pe André Vasling; în acea clipă cei doi potrivnici se simţiră amândoi înşfăcaţi de o puternică strânsoare.

Ursul coborât din cafasul mizenei, se năpustise asupra celor doi bărbaţi.

André Vasling era chiar lângă trupul animalului. Ludovic simţea ghearele monstrului intrându-i în carne. Ursul îi strângea pe amândoi.

— Ajutor!… Ajutor!… Herming!… reuşi să strige secundul.

— Vino la mine! ajută-mă Penellan! strigă Ludovic Cornbutte.

Nişte paşi se auziră pe scară. Penellan se ivi, ochi cu pistolul şi-l descarcă în urechea animalului. Acesta scoase un urlet puternic. Durerea îl făcu să-şi deschidă o clipă labele şi Ludovic Cornbutte, sleit, alunecă fără mişcare pe punte. Dar animalul, smucindu-se iar cu tărie într-o supremă agonie, căzu târându-l cu el pe mizerabilul André Vasling, al cărui corp a fost zdrobit sub greutatea ursului.

Penellan alergă grabnic în ajutorul lui Ludovic Cornbutte. Nicio rană grea nu-i primejduia viaţa, atât numai că-i lipsea răsuflarea.

— Maria!… strigă el deschizându-şi ochii.

— Scăpată! răspunse cârmaciul. Herming e întins acolo cu o lovitură de pumnal în pântec.

— Şi urşii?

— Morţi Ludovic, morţi ca şi vrăjmaşii noştri! Dar se poate spune că, fără aceste fiare, am fi fost pierduţi! Zău aşa, ele mi-au venit în ajutor! Să mulţumim Providenţei!…

Ludovic Cornbutte şi Penellan coborâră în cabină şi acolo, Maria i se aruncă în braţe.

XVI
ÎNCHEIERE

Rănit de moarte, Herming fusese dus pe un pat de către Misonne şi Turquiette, care izbutiseră să-şi rupă legăturile. Acest ticălos horcăia şi cei doi marinari se ocupară de Pierre Nouquet, a cărui rană, din fericire, nu prezenta o mare gravitate.

Dar o mai mare nenorocire trebuia să-l lovească pe Ludovic Cornbutte. Tatăl său nu mai dădea niciun semn de viaţă. Murise oare cu teama, cu grija că-şi vede fiul pradă duşmanilor săi? Murise înainte de această groaznică scenă? Nu se ştie. Dar bietul marinar bătrân, zdrobit de boală, încetase din viaţă.

La această neaşteptată lovitură, Ludovic Cornbutte şi Maria, căzură într-o adâncă deznădejde, apoi îngenunchează lângă pat şi plângând se rugară pentru sufletul lui Jean Cornbutte.

Penellan, Misonne şi Turquiette îi lăsară singuri în această cameră şi se urcară iar pe punte. Cadavrele celor 3 urşi au fost trase în partea din faţă a vasului. Penellan se hotărî să le păstreze blănurile, care trebuiau să fie de o mare trebuinţă, dar nu se gândi o clipă să le mănânce carnea. De altfel, oamenii de hrănit se micşoraseră bine acum. Cadavrele lui André Vasling, Aupic şi a lui Jorki, aruncate într-o crăpătură pe coastă, au fost în curând ajunse de acela al lui Herming. Norvegianul muri în timpul nopţii, fără căinţă şi cu spume la gură.

Cei 3 marinari reparară cortul, care crăpat în mai multe locuri lăsa să cadă zăpada pe punte. Temperatura era excesiv de scăzută şi aşa se menţinu până la revenirea soarelui, care nu se ivi la orizont decât în ziua de 8 ianuarie.

Jean Cornbutte a fost înmormântat pe această coastă, îşi părăsise ţara pentru a-şi regăsi fiul şi venise să moară în acest climat fioros. Mormântul lui a fost săpat pe o înălţime, unde marinarii îi puseră o simplă cruce de lemn.

Din acea zi, Ludovic Cornbutte şi tovarăşii săi, trecură încă prin multe încercări, dar lămâile ce le regăsiseră, le redară sănătatea.

Gervique Gradlin şi Pierre Nouquet putură să se ridice peste vreo 15 zile după acele grozave întâmplări şi să facă puţină mişcare.

Curând, vânătoarea deveni mai uşoară şi mai îmbelşugată. Păsări de apă se înapoiau în număr mare. Ucideau adesea un fel de raţe sălbatice ce constituiau o hrană excelent. Vânătorii nu au mai pierdut pe nimeni, în afară de 2 câini pe care-i pierdură într-o încercare de recunoaştere, la 25 de mile spre miază-zi.

Luna februarie s-a făcut simţită prin straşnice furtuni şi zăpezi îmbelşugate. Temperatura mijlocie a fost încă de 25 de grade sub zero, dar oamenii noştri nu au mai suferit ca înainte. De altfel, vederea soarelui care se înălţa din ce în ce mai mult la orizont, îi înveselea, vestindu-le sfârşitul chinurilor. Trebuie crezut de asemenea că Cerul se milostivise de ei, căci căldura a fost pretimpurie în acel an. Din luna martie au fost zăriţi câţiva corbi, zburând în jurul corăbiei. Ludovic Cornbutte prinse nişte cocori, ce-şi împinseseră hoinăreala spre miazănoapte. Cete de păsări sălbatice se zăriră mai spre miază-zi.

Această reîntoarcere a păsărilor arăta o descreştere a frigului. Totuşi nu trebuia să se încreadă în asta, căci cu o schimbare de vânt, sau în timpul Lunii pline ori Lunii noi, temperatura scădea fără veste şi marinarii erau siliţi să recurgă la măsurile cele mai vajnice pentru a se întări. Arseseră toate parmalâcurile corăbiei pentru a se încălzi, pereţii cabinelor ce nu le locuiau şi o mare parte a punţii false. Era deci timpul ca acest iernat să se sfârşească. Din fericire, jumătatea lui martie nu aduse temperaturi mai scăzute de 16 grade sub zero. Maria se ocupa cu pregătirea de noi veşminte pentru acest prematur anotimp de vară.

După echinocţiu, soarele se menţinu statornic la orizont. Cele 8 luni de ziuă neîntreruptă începuseră. Această veşnică lumină şi acea necontenită căldură, deşi din cale afară de slabe, nu zăboviră a lucra asupra gheţurilor.

Trebuia să ia straşnice măsuri pentru a arunca *Tânăra îndrăzneaţă* din înaltul gheţarilor ce o înconjurau. Corabia a fost prin urmare zdravăn proptită cu stâlpi şi se păru nimerit a aştepta ca gheţurile să fie sfărâmate de ruperea lor; dar gheţarii inferiori, aflându-se pe un strat de apă mai caldă, se desprinseră puţin câte puţin şi bricul coborî pe nesimţite. La începutul lui aprilie îşi recăpătase nivelul său firesc.

O dată cu luna aprilie veniră nişte ploi torenţiale, care revărsate în valuri peste câmpia de gheaţă, îi zoriră descompunerea. Termometrul coborî iar la 10 sub zero. Câţiva oameni îşi scoaseră hainele de piele de focă şi nu a mai fost nevoie să se întreţină focul în sobă zi şi noapte. Provizia de spirt, nu a mai fost întrebuinţată decât pentru fierberea alimentelor.

Curând, gheţurile începură să se rupă cu înăbuşite trosnituri. Crăpăturile se formau cu o mare repeziciune şi era primejdios să înaintezi pe câmpie fără un toiag în mână pentru a scotoci trecătorile, căci crăpăturile şerpuiau ici şi colo. Se întâmplă chiar ca mai mulţi marinari să cadă în apă, dar se aleseră numai cu o baie mai rece.

Focile se înapoiară în acest timp şi dădură iureş prin ele vânându-le, căci grăsimea lor trebuia să fie întrebuinţată.

Sănătatea tuturor era foarte bună. Timpul era petrecut tot cu pregătirile de plecare şi vânătoare. Ludovic Cornbutte se ducea adesea să studieze trecătorile şi după configuraţia coastei meridionale, el hotărî să încerce trecerea mai pe la sud. Ruperea gheţurilor se făcuse în mai multe locuri diferite, şi câţiva gheţari plutitori se şi îndreptau spre largul mării. În ziua de 25 aprilie, corabia a fost pusă în stare de plutire. Pânzele scoase din tocurile lor, erau într-o desăvârşită stare de păstrare şi asta a fost o adevăraţii bucurie pentru marinari, văzându-le cum se leagănă în bătaia vântului. Corabia tresări, căci îşi regăsise linia ei de plutire şi deşi nu se putea încă mişca, se odihnea totuşi în elementul ei natural.

În mai, dezgheţul se făcu cu repeziciune. Omătul ce acoperea ţărmul se topea din toate părţile şi forma un strat

de gheaţă care făcea coasta aproape cu neputinţă de umblat. Nişte mărăcinişuri mici, trandafirii şi palide, se arătau cu sfială printre resturile de nea şi păreau că zâmbesc acestei puţine călduri. În sfârşit, termometrul urcă deasupra lui zero.

La 20 de mile de corabie, la miază-zi, gheţarii desprinşi, rătăceau spre Oceanul Atlantic. Deşi marea nu era deplin liberă în preajma corăbiei, se stabileau trecători de care Ludovic Cornbutte voi să se folosească.

În ziua de 21 mai, după o ultimă vizită la mormântul tatălui său, Ludovic Cornbutte părăsi în cele din urmă golful unde iernase. Inima acestor viteji marinari se umplu în acelaşi timp de bucurie şi de mâhnire, căci nu părăseşte cineva fără părere de rău locurile unde a văzut murind un prieten. Vântul sufla dinspre miază-noapte şi ocrotea plecarea bricului. Adesea a fost oprit de bancuri de gheţari ce trebuiră să-i taie cu ferăstrăul; adesea gheţarii se ridicară înaintea vasului şi trebui să întrebuinţeze mina, pentru a-i face să sară în aer. Timp de o lună încă navigatul a fost plin de primejdii, care adesea aduseră corabia la două degete de pieire; dar echipajul era îndrăzneţ şi obişnuit cu aceste primejdioase manevre. Penellan, Pierre Nouquet, Turquiette, Fidele Misonne, făceau ei singuri treaba a 10 marinari şi Maria avea zâmbete de recunoştinţă pentru fiecare.

Tânăra îndrăzneaţă a fost în cele din urmă scăpată de gheţari la înălţimea insulei Jean-Mayen. La 25 iunie bricul întâlni corăbii ce se duceau spre miază-noapte pentru pescuitul focilor şi balenelor. Avuseseră nevoie de aproape o lună, pentru a ieşi din marea polară.

În ziua de 16 august, *Tânăra îndrăzneaţă* se afla în văzul oraşului Dunkerque. Ea fusese semnalată de straja din port şi întreaga populaţie a portului alergă în întâmpinarea ei. Marinarii bricului căzură în braţele prietenilor lor. Bătrânul paroh îl primi pe Ludovic Cornbutte şi pe Maria strângându-i la inima sa şi din cele două slujbe bisericeşti ce se făcură în următoarele două zile, prima a fost pentru odihna sufletului lui Jean Cornbutte, iar a doua pentru a-i binecuvânta pe cei

doi logodnici, uniţi de mult timp prin nenorocire.

CUPRINS

VOYAGES
JULES VERNE
EXTRAORDINAIRES

